De bende van de mol

Willy Schuyesmans

Over dit boek

Je komt niet zomaar bij de bende van de mol. Drie proeven moet je afleggen. En daarvan is het vangen van een mol nog maar de minste. Als meisje maak je helemaal geen kans om bij de bende te komen. Tenzij je bent zoals Linde, een meid die meer dan haar mannetje kan staan. Dat is nodig ook, want de bende krijgt het aan de stok met notaris Devreeke. Die pikt niet alleen het hol van de bende en de hele Brakke wei in, maar hij sjoemelt ook nog met het milieu en verdient geld met duistere zaakjes. Gelukkig is de bende waakzaam. Een spannend verhaal over milieu en natuur in je eigen buurt.

Willy Schuyesmans

De bende van de mol

Jeugdroman

COLOFON
DE BENDE VAN DE MOL
ISBN 978-94-913-6185-2
D/2013/Willy Schuyesmans, uitgever/
NUR 280

De eerste druk van *De bende van de mol* verscheen in 1994 bij uitgeverij Altiora in Averbode onder het wettelijk depotnummer D/1994/39/29.

Doelgroep: vanaf 8 jaar
Trefwoord: jeugdboeken, verhalen

Website: **www.schuyesmans.be**
E-mail: **willy@schuyesmans.be**

Dit boek won in 1994 de eerste prijs in de manuscriptenwedstrijd van uitgeverij Averbode/Altiora.

Dit boek werd in 1996 tweemaal bekroond door de Kinder- en Jeugdjury Vlaanderen en de Kinder- en Jeugdjury Limburg in de categorie 8-10 jaar.

Ter nagedachtenis aan Ruben Wouters,
die zo graag bij de bende was gebleven.

1 Blote kont

'Blote kont', zei Wolf.

Ever schrok. Aarzelend keek hij Arend aan. Een vlugge blik. Dan weer naar Wolf. Hij hijgde.

'De laatste proef', zei Wolf langzaam. 'Je blote kont.'

Ever merkte hoe het speeksel in zijn mond opdroogde. Hij voelde zich een beetje raar. Wat wilden ze van hem? Drie proeven, had Arend gezegd. De eerste twee had hij doorstaan. De bewijzen waren er. Op de halve boomstam voor hem lag de dode mol. Een week lang had hij er naar gezocht. Elke avond na schooltijd had hij hijgend langs de veldweggetjes gelopen. Molshopen genoeg gezien. Maar van een mol geen spoor. Tot gisteren. Het diertje lag uitgestrekt, midden op de weg. De kromme pootjes als bleke babyhandjes in het zand. De spitse snuit waaraan een druppel bloed zat. Voorzichtig had hij het dode dier opgeraapt en in zijn zakdoek gewikkeld. Zijn eerste proef was geslaagd.

De tweede proef zou hij nog lang voelen. Zijn benen zinderden alsof er duizend naalden in prikten. Zijn kuiten waren opgezwollen en rood met witte vlekjes. Maar hij had op zijn tanden gebeten en geen moment geaarzeld toen Wolf hem grijnzend het netelveld achter de Brakke Wei had ingestuurd. Met blote benen. Daar had Wolf op gedrukt.

Toen hadden ze hem eindelijk het kamp binnengeleid, het heiligdom van de bende van de mol. De geheime ingang lag vlakbij de eik op de Brakke Wei. Ever had zich in een put moeten laten zakken, vanwaar een pikdonkere gang naar het hol leidde. Je kon er alleen maar op handen en voeten door kruipen. Telkens als hij op zijn genetelde knie

neerkwam, voelde hij de vlijmscherpe naalden weer prikken. Maar de opwinding over wat komen zou, was te groot om daar echt last van te hebben.

Het hol zelf was een ronde put van zowat twee meter doorsnede. Je kon er niet eens in rechtop staan. Ergens bovenaan kroop een zwak daglicht naar binnen. Pas toen Arend met een lucifer drie kaarsen aanstak, kon Ever tegen de wanden de stammetjes onderscheiden die als banken dienst deden. In het midden stond een doorgezaagde boomstam rechtop, bij wijze van tafel. Ever legde de mol erop en bleef half gebukt wachten, terwijl Arend en Wolf gingen zitten.

'Komt er nog wat van?' blafte Wolf.

'Van... waarvan?' stotterde Ever.

'Je blote kont. Als je lid van de bende wilt worden, wil ik een kiekje van je kont.'

Wolf grijnsde en haalde een camera uit het houten kistje dat naast hem stond. Zijn tanden blikkerden in het kaarslicht. Ever keek hem aan en had zin om weg te lopen.

'Kom', suste Arend, ''t is zo gebeurd.'

Had hij daar ook zo gestaan? dacht Ever, terwijl hij zich omdraaide en onwennig zijn broek liet zakken. Het felle flitslicht sneed een snipper uit de tijd. Vliegensvlug trok Ever zijn broek weer naar omhoog en draaide zich om. Wolf waaierde lachend de foto droog en telde luidop de seconden.

'Wat ga je met die foto doen?' vroeg Ever bang.

'Die gaat in ons geheim archief. Alleen de bendeleden mogen er naar kijken. Hier.'

Wolf haalde een oude, leren portefeuille uit het koffertje en nam er twee foto's uit. Twee jongensachterwerken.

'Dat ben ik', zei hij trots. 'En dat is Arend.'

Ever keek naar de stevige billen op de foto's en bijna proestte hij het

uit.

'En dat ben jij', lachte Wolf terwijl hij het schutblad van de foto trok. Ever keek naar zijn eigen, iets te dikke billen, bleker dan ooit in het onwaarschijnlijke flitslicht.

'Nu ben je lid van de bende', verklaarde Arend plechtig.

'Precies', zei Wolf. Hij borg de foto voorzichtig op, knipte zijn zakmes open en sneed met één houw de rechterpoot van de dode mol af.

'Hier, aan een touwtje om je nek hangen. En nooit meer uitdoen.'

Tegelijk haalden Arend en hij van onder hun hemd hun eigen verschrompelde mollenpoot.

'Onze amulet', legde Wolf uit. 'Daaraan herken je bendeleden.'

En om het nieuwe lid te vieren, trok hij een flesje bier open, dat ze met zijn drieën leegdronken.

2 Eikels

Linde kneep één oog dicht, schatte de hoogte van de tak en sprong. Stevig sloeg ze haar handen om het hout, en hees zich kronkelend omhoog tot ze haar spillebenen om de tak heen kon slaan. Even, een seconde maar, bleef ze hangen. Dan zwierde ze haar magere lijf met een krachtige zwaai omhoog. Schrijlings, haar rug tegen de stam van de eik, bleef ze zitten. Ze lachte. Haar benen bengelden in het ijle. Ze legde haar hoofd in haar nek en veegde een lok weg die voor haar ogen hing. Hoog boven haar, in de donkere kruin, klaterde een vogel zijn liedje. Telkens opnieuw dezelfde klanken, die klonken als een waterval.

'Fitis, fitifitifitis...'

Linde riep het zachtjes. Ze probeerde het liedje na te fluiten. Maar dat lukte haar niet zo goed meer sinds de tandarts vorige maand twee van haar hoektanden had weggehaald. De lucht siste tussen haar lippen door als bij een ballon die je plotseling hebt losgelaten. Linde moest er zelf om lachen.

Er kriebelde iets in de holte van haar knie. Net toen ze wilde krabben, zag ze het spinnetje dat danspasjes maakte op haar blote been.

'He, jij, je kietelt me', zei ze.

En meteen probeerde ze het beestje voorzichtig op te pakken. Maar het weerde zich met alle acht zijn pootjes tegelijk en liet zich vallen.

'He, je hangt!'

Verrast keek Linde hoe het spinnetje heen en weer bengelde aan het draadje in haar hand.

'Rustig maar. Ik doe je niets.'

Linde hing de kruisspin met haar zelfgesponnen draad aan een twijgje en keek hoe het diertje bliksemsnel wegkroop. Dan stond ze op en klauterde verder de boom in. Dat ging makkelijk. De brede takken zaten als de treden van een wenteltrap rondom de stam. Op een dikke stomp bleef Linde zitten. Van hieruit had ze een prachtig uitzicht. Ze zat wel acht meter hoog. Ze kon de kerktoren zien en de populieren in de beemden langs de rivier. Dichterbij, aan de rand van de Brakke Wei, knipte de vrouw van notaris Devreeke rozen in de tuin van de villa. Of beter, ze gaf haar tuinman aanwijzingen welke rozen hij voor haar moest knippen. Eén voor één nam ze die van hem aan en schikte ze in een voorlopig boeket.

'Raar mens', dacht Linde, want ze kende mevrouw Devreeke. Toen Linde vorige week zondag bij de bakker in de rij stond, reed de notarisvrouw met haar chique wagen gewoon de stoep op en stapte de winkel binnen met haar neus in de lucht. Ze wachtte niet eens haar beurt af, maar bestelde meteen vijf broodjes en een slagroomtaart. En niemand die er wat van zei.

Linde stak haar tong uit naar mevrouw Devreeke. Daar moest ze zelf zo hard om lachen dat een eekhoorn, die haar al de hele tijd doodstil in het oog hield, van pure schrik over de ruwe stam omhoog rende, tot in de nok van de eik.

Linde plukte eikels. De gladde, groene vruchten kwamen makkelijk los uit hun dopjes. Ze nam een grote, dikke in de palm van haar hand en haalde met haar arm achterwaarts uit boven haar hoofd, zoals jongens gooien. De eikel vloog in een sierlijke boog wel twintig meter ver. Linde volgde hem met haar ogen tot hij in het gras verdween.

Stemmen! Linde had niet meteen door waar ze vandaan kwamen. Ze speurde de weg af. Een fietser. Een hond. Daar kwamen die jongensstemmen niet vandaan. Dan zag ze het gat in de grond, vlak onder de boom. Eerst kroop er een grote, sterk gebouwde jongen uit. Hij

had kort, zwart haar en was vast wel elf jaar, dacht Linde. De tweede wipte lenig uit het gat. Hij was blond en had dunne lippen. De jongens lachten. Toen zag Linde dat er nog een derde jongen uit de put probeerde te kruipen. Maar die had er duidelijk meer moeite mee. Hij had een dik, rond gezicht en hij pufte van de inspanning. De andere jongens grepen hem bij zijn armen en trokken hem uit de kuil.

Een geheime gang! Linde kneep haar benen stijf tegen elkaar, want diep in haar buik had ze een gevoel alsof ze dringend moest plassen. Ze wist dat het van de spanning kwam. Hetzelfde gevoel dat ze op school had als de meester rondkeek wie hij aan het bord zou roepen en zij haar les niet had geleerd. Maar dit hier was nog spannender. Ze voelde hoe haar mond helemaal droog werd. Onder haar ribben bonkte haar hart als de grote trom in de dorpsfanfare.

De jongens stonden nu naast de kuil. De dikke sloeg de aarde van zijn kleren en wreef zijn knie. Ze deden geen enkele moeite om iets te verbergen. Ze spraken luid en lachten met heldere stemmen. Ze dachten dat ze alleen waren.

Linde beet op haar lip. Plots kreeg ze een inval. Ze wist meteen dat ze het eigenlijk beter niet kon doen, maar ze kon het gewoon niet laten. Ze plukte een grote eikel. Met haar mond wijd open, hijgend van de spanning, hief ze haar arm op en mikte. Het projectiel zoefde door de lucht en kwam met een droge tok op het hoofd van de zwarte terecht.

'Aauw!' riep Wolf en greep naar zijn hoofd.

Woest keek hij naar omhoog, zoekend naar de boosdoener. Linde drukte zich tegen de stam. Wolf zag haar niet. Arend en Ever schaterden het uit.

'De eekhoorns hebben het op jou gemunt', hikte Arend.

'Hou je kop!' snauwde Wolf.

'Die eikel is gewoon uit de boom gevallen. Dat gebeurt.'

Ever trachtte zijn lach in te houden, want hij zag wel dat Wolf boos

was.

'Mmm, misschien wel', gromde de bendeleider.

Linde kon het niet laten. Een tweede eikel raakte de schouder van Arend. Die schrok.

'Dat kan geen toeval meer zijn', siste Wolf. 'Er zit een spion in de boom. Ten aanval!'

Linde schrok wel even. Was ze te ver gegaan? Het was toch maar een geintje. Ze wilde toch maar liever geen ruzie zoeken met die jongens.

Intussen deed Wolf een paar stappen achteruit en speurde de boom af. Toen hij de schim van Linde door de bladeren heen zag schemeren, schreeuwde hij:

'Daar zit hij, de spion. Neem hem gevangen!'

Tegelijk raapte hij een gevallen eikel op en gooide die in de richting van de schim. Maar hij kwam niet eens half zo hoog. Intussen was Arend naar de onderste tak gesprongen en hees zich op. Ever stond er een beetje bedremmeld bij te kijken. Ze zouden toch niet gaan vechten, hoopte hij.

Arend was al een eind de boom in geklauterd en keek langs de stam omhoog op zoek naar de vijand. Eerst zag hij de spichtige blote benen... dan het korte rokje, een flits van haar katoenen slipje.

'Het is... een meisje', zei hij halfluid alsof hij zijn ogen niet geloofde.

'Heb je hem?' schreeuwde Wolf, veilig op de grond als een generaal achter zijn troepen.

'Wolf, het is een meisje!' riep Arend nu luider en keek hijgend en vragend naar zijn leider.

Ever slikte. Zo gevaarlijk zou het gevecht dus wel niet worden. Maar ze zouden haar toch niet...

'Neem haar gevangen!' beval Wolf.

Arend krabde achter zijn oor. Hoe neem je in hemelsnaam iemand gevangen als je je twee handen nodig hebt om zelf niet te vallen? En dan nog wel een meisje. Met een jongen kun je nog vechten. Maar met een

meisje? Misschien knijpt ze wel pinnig in je vel. Of ze krabt je ogen uit. Arend kuchte.

'Hallo, daar. Kom naar beneden. Dan doen we je niets.'

'Jullie gaan me gevangen nemen!' antwoordde Linde.

'Nee, dat zegt hij zomaar', suste Arend.

Linde liet zich een paar takken lager zakken. Ze was liever wat dichter bij de grond voor het geval het tot een gevecht zou komen. Arend reikte omhoog en greep haar enkel beet.

'Kom, ik zal je helpen.'

'Laat me los. Ik kan het wel alleen!'

En omdat hij niet meteen deed wat ze vroeg, trapte ze met haar hiel op zijn vingers. Arend liet los en zoog op zijn knokkels.

'Zeg, ik wilde je alleen maar helpen. Kom dan naar beneden.'

Zelf klauterde hij de boom uit, liet zich aan de onderste tak naar beneden zakken en kwam met een sprongetje op de grond terecht. Wolf en Ever liepen op hem toe.

'Waar zit ze?' gromde Wolf.

'Rustig, ze komt', zei Arend terwijl hij zijn geschaafde hand bekeek.

Linde stond nu op de onderste tak en aarzelde. Wat waren die jongens van plan?

'Ga weg', zei ze.

'Nog in geen honderd jaar', zei Wolf stoer. 'Jij weet ons geheim en je hebt ons aangevallen. Ik neem je gevangen. Kom van die tak af.'

De bendeleden gingen nu alle drie vlak onder haar staan en staken hun handen omhoog om haar te grijpen zodra ze naar beneden kwam. Linde woog haar kansen af. Vechtend maakte ze geen enkele kans tegen drie jongens. Vluchtend misschien wel. Zou ze kunnen ontsnappen?

Eén seconde lang berekende ze haar sprong. Dan dook ze als een kat naar beneden, bovenop Ever, die 'Ooo' zei en achterover tuimelde. Bliksemsnel krabbelde Linde overeind en schoot als een haas de wei op,

huppelend over de ongelijke zoden.

'Grijp haar!' schreeuwde Wolf.

Hij keek naar Ever. Die bleef liggen, totaal van zijn stuk. Dan naar Arend. Die stond met open mond het bloed van zijn hand te likken.

'Moet ik hier alles zelf doen', vloekte Wolf en schoot weg als een roofdier achter zijn prooi.

Linde had wel twintig meter voorsprong. Maar Wolf was een snelle loper en haalde haar zienderogen in. Linde trachtte nog als een echte haas haken te slaan door plots van richting te veranderen. Twee keer liet Wolf zich door haar verrassen en verloor hij een paar meter voor hij weer de juiste richting vond. Maar net toen Linde voor de derde keer een haak wilde slaan, dook Wolf naar voren en greep haar been vast. Samen rolden ze hijgend door het gras.

Meteen zat Wolf boven op haar en drukte haar tengere armen met zijn knieën tegen de grond. Ze stampte en kronkelde en schreeuwde dat hij haar los moest laten. Maar dat deed hij niet. Uiteindelijk gaf Linde het op en bleef doodstil liggen. Maar haar ogen keken zo woest dat Wolf er eigenlijk een beetje om moest lachen.

Arend en Ever, die de achtervolging van op afstand hadden gezien, kwamen toegelopen.

'Neem haar mee naar het hol. En hou haar vooral goed vast', zei Wolf en veegde met zijn mouw zijn neus schoon.

Linde liet zich gedwee naar het hol voeren. Arend en Ever klemden elk een van haar polsen vast en ze besefte wel dat er geen ontkomen aan was. Wolf volgde op een paar passen afstand.

Ever verdween als eerste in de put en kroop achterwaarts de gang in. Dan volgde Linde en ten slotte Arend en Wolf.

'Wees maar niet bang', fluisterde Ever haar in de donkere gang toe. 'We doen je niets, hoor.'

Linde voelde zich op een vreemde manier opgewonden. Ze hield

wel van een avontuur, tenminste als het allemaal goed afliep. Ze kreeg een plaats aangewezen tegen de wand. Arend en Ever gingen aan weerszijden van haar zitten, alsof ze bang waren dat ze weer zou gaan lopen.

'Goed, laten we met het verhoor beginnen. Wie ben jij?' zei Wolf nadat hij de kaarsen had aangestoken en op zijn stam was gaan zitten.

'Ik heet Linde.'

'Hoe oud ben je?'

'Negen.'

'Waar woon je? In het dorp?'

'In de tuinwijk. Nog niet zo lang.'

'Ik heb je hier nog nooit gezien. Waar ben je op school?'

'Na de vakantie kom ik naar de dorpsschool. Nu ga ik nog naar mijn oude school, waar we vroeger woonden. Papa brengt mij met de jeep.'

'Met de jeep? Die jeep in de tuinwijk, is die van jullie?'

'Ja. Papa is boswachter. In de Tikkebossen.'

'Je liegt. De boswachter van de Tikkebossen is dood. Een ongeval tijdens de jacht vorige winter.'

'Mijn papa is de nieuwe boswachter. Daarom zijn we ook hier komen wonen.'

Wolf aarzelde even.

'Waarom heb je ons bespioneerd?'

'Ik heb jullie helemaal niet bespioneerd.'

'Jawel. Je wilde weten waar ons hol was.'

Linde schoot in de lach.

'Ik wist helemaal niets van een hol. Tot jullie zelf zo stom waren het te verraden.'

'Wat deed je anders in die boom? Meisjes kruipen niet in bomen.'

'O, ik wel hoor. Waar we vroeger woonden, stond een hoge

perenboom in de tuin. Daar bovenin had papa voor mij een kamp getimmerd. Het was mijn liefste plekje. 's Avonds keek ik daar naar de zon die onderging. En soms zag ik de herten uit het woud komen om op de weiden te grazen.'

'Hmmm', kuchte Wolf. 'Maar toch ben je een spion. Je kent ons geheim.'

Hij keek naar zijn twee vrienden.

'Wat doen we met haar? Ze zal ons verraden.'

Arend en Ever keken verbaasd naar elkaar. Tja, wat konden ze met dat meisje doen? Ze konden haar toch niet...

'Ze moet zwijgen', zei Wolf. 'Voorgoed!'

'Ja', antwoordde Arend. 'Dat vind ik ook. Ze moet voor altijd zwijgen.'

'Tja', vond Ever ook. 'Ze moet natuurlijk zwijgen. Maar de vraag is hoe?'

Wolf dacht even na. Dan verscheen er een grijnslachje op zijn tronie. Hij keek naar Linde en zei:

'We zouden je tong kunnen afsnijden.'

Ever kromp in elkaar. Zijn angstoogjes flikkerden in het kaarslicht.

'Of... of haar mond... dichtplakken', probeerde hij.

Wolfs ogen bliksemden. Dan klonk er een gesmoord geluid. Even dacht Wolf dat Linde begon te huilen. Maar nee..., ze lachte. Ze kreeg de slappe lach en schokte tot ze dubbel lag. Het duurde een hele tijd voor ze weer een woord kon uitbrengen. Dan, met de lachtranen in haar ogen, gooide ze het eruit.

'Zeg, jongens..., ik kan heus wel een geheim bewaren, hoor.'

'Dat zeggen meisjes altijd', zei Arend verontwaardigd. 'Ik heb één keer een geheim aan mijn zus verteld. Daags nadien wist de hele school het.'

'Zeg, ik ben je zus niet, hoor!'

Linde zei het heel kordaat en keek Arend daarbij zo verwijtend aan, dat hij niet wist waar hij het had.

'Ik kán een geheim bewaren. Als ik het jullie beloof, dan doe ik het.'

'En hoe weten wij of je je belofte wel zult houden?' vroeg Arend op een venijnig toontje.

'Laat me lid van de bende worden. Dan is het ook mijn geheim', zei Linde beslist.

Wolf schrok. Dat had hij niet verwacht. Hij keek vragend naar Arend. Dan naar Ever. Arend schudde zijn hoofd.

'Dat kan niet', zei hij. 'Meisjes kunnen geen lid worden van de bende van de mol.'

'En waarom niet?' bitste Linde verongelijkt.

'Euh... dat is zo. Gewoon.'

'O', zei Linde. 'Dat is gewoon zo. Staat dat in... de wetten van de bende?'

'Ja, ja', stotterde Arend. 'Zo zou je het kunnen zeggen. In zekere zin staat het in de wetten van de bende.'

'Verander die wetten dan.'

Linde kruiste haar armen voor de borst, sloeg haar benen over elkaar en keek de bendeleden één voor één aan.

Het was Wolf die het eerst weer iets zei.

'Ik heb een idee', zei hij, terwijl hij knipoogde naar Arend en Ever. 'Linde kan lid worden van de bende. Tenminste... als ze de proeven doorstaat die elk bendelid heeft moeten volbrengen.'

'OK', zei Linde. 'Zeg me maar wat ik moet doen.'

'Niet alles tegelijk, meid. Voor de eerste proef moet je een mol vangen. Daar kun je alvast mee beginnen', zei Wolf.

Zijn oogjes twinkelden. Hij hoopte heimelijk dat ze tot de derde proef zou geraken. Dan zouden ze nog eens kunnen lachen.

3 Oud ijzer

Het regende zachtjes toen Linde voorbij de Brakke Wei fietste. Van de andere kant reed een blauwe bestelwagen de straat in. Ze kruisten elkaar net ter hoogte van een grote plas.

'Dat gaat mis', dacht Linde nog half luidop.

Maar het was al te laat. Het slijk gutste over haar heen en ze voelde het koude water door haar kleren dringen.

'Onnozelaar!' riep ze kwaad. 'Kun je niet uitkijken waar je rijdt!'

Ze stapte van haar fiets en schudde het water van zich af, als een hond na een zwempartij. Ze zag nog net hoe de blauwe bestelwagen stopte voor het huis van notaris Devreeke. Twee mannen stapten uit en belden aan.

Linde keek naar de wolken. Het zou nog wel een tijdje blijven regenen, dacht ze. Niet dat het veel uitmaakte. Ze was nu toch al helemaal doorweekt. Maar ze kreeg het wel koud.

'Ik ga maar even schuilen in het hol', dacht ze.

Ze reed de Brakke Wei op en zette haar fiets tegen de eik. Vlug keek ze rond of niemand haar zag. Dan dook ze de put in en kroop naar binnen. Het viel haar meteen op hoeveel warmer het daar was dan buiten. Op de tast zocht ze het doosje lucifers. Ze herinnerde zich nog precies waar Wolf het had neergelegd. Ze streek er een aan, wat niet zo makkelijk ging, want de houtjes waren klam. Pas met de derde lucifer lukte het. Ze stak de kaarsen aan en ging tegen de wand zitten.

Linde zuchtte en keek rond. Ze voelde hoe haar wangen gloeiden. Wolf moest eens weten dat ze hier zat! Ze grinnikte. Ze was nog niet eens

lid van de bende. Morgen, dacht ze. Dan leg ik mijn eerste proef af. De mol! Een makkie.

Het vlammetje van de kaars flikkerde. Linde keek er strak naar. Als ze haar ogen even afwendde, zag ze op de wand van het hol de vlam donker afgetekend dansen. Ze hield wel van dat spelletje.

Wat was het stil hier binnen. De geluiden van de straat drongen nauwelijks tot hier door. Toch spannend. Zo'n lekker geheim plekje en niemand die weet waar je zit. Linde ging languit op haar rug op het stammetje liggen. Maar dat lag niet zo lekker. Het was te smal en bovendien stootte ze haar hoofd tegen het koffertje.

Ze kwam weer rechtop en keek naar het koffertje. Daar zaten vast al de geheimen van de bende in. Nu werd Linde wel erg nieuwsgierig. Ze probeerde haar ogen van het koffertje af te houden, maar dat lukte haar niet.

'Zou ik?' zuchtte ze. 'Even maar.'

Haar rechterhand gleed traag over het ruwe hout. Met een gesmoord kreetje trok ze bliksemsnel haar hand terug. In haar palm zat een splinter van wel een halve centimeter.

'Rotkoffer!'

Ze gaf er een trap tegen, zodat het kistje tegen de boomstam vloog, waarbij het deksel open schoot. Eerst had Linde het niet in de gaten. Ze zat met haar hand open, vlakbij de kaars, en probeerde met de nagels van haar linkerhand de splinter te pakken te krijgen.

Toen dat eindelijk gelukt was, plooide ze haar hand een paar keer open en dicht om te voelen of er geen stukje splinter was achtergebleven. Toen zag ze het koffertje liggen, de inhoud ervan over de grond rondgestrooid. Linde schrok. Als Wolf of Arend haar zo zouden betrappen...

Ze zette het koffertje op zijn plaats en begon het haastig weer in te laden. Een zakmes, drie flesjes bier, een prehistorisch dier in plastic, een

fototoestel, een paar stompjes kaars, een opgevouwen kaart met verbrande randjes, een versleten leren portefeuille. Ze stopte alles zo zorgvuldig mogelijk weer in het koffertje. Ze deed zelfs niet de moeite om de kaart open te vouwen. Alleen de portefeuille maakte haar zo nieuwsgierig dat ze hem even met twee handen vastnam en eraan rook. Een zware geur van vermolmd hout en broeierige paddenstoelen. Ze moest meteen aan het grote bos denken waar papa vroeger boswachter was. Herfsten vol kastanjes en bosbessen. Slierten nevel als waaierende sjaals tussen de bomen geweven. Linde droomde even helemaal weg.

Bonk! Bonk! Bonk!

De slagen klonken vlakbij en sloegen haar droom aan diggelen. Linde klapte het koffertje dicht en blies de kaarsen uit. Doodstil bleef ze zitten wachten. Ze kon haar gedachten maar niet op een rijtje krijgen. Het was alsof ze sprongetjes moesten maken over de daverende slagen van haar hart.

Bonk! Bonk! Bonk! Bonk!

Nee, dat was haar hart niet. Dat kwam duidelijk van buiten. Alsof iemand met een houten hamer op een paal sloeg. Zou dat Wolf kunnen zijn? De andere jongens? Een geheim teken misschien waar zij nog niets van wist? Een soort code voor je het hol binnen ging?

Linde raakte haast in paniek. Ze dook op haar knieën de gang in en kroop vliegensvlug naar buiten. Toen ze bij de put aankwam, knipperde ze even met haar ogen tegen het licht. Pas toen besefte ze dat ze de leren portefeuille nog altijd in haar hand geklemd hield.

'Hemel', dacht Linde. 'Wat nu?'

Ze probeerde na te denken, maar dat lukte haar niet zo goed. Als ze weer naar binnen kroop, zat ze in de val. Ze propte haastig de portefeuille in haar bloesje en bleef hijgend op de bodem van de put liggen luisteren.

'Zo, notaris, die zit er ook in. Nu nog even de diagonalen meten en

dan zijn we klaar.'

'Mooi zo. Die kant op. Pas op dat je niet in een kuil trapt, want die rotjongens van het dorp zitten hier altijd maar te graven. Die denken dat alles van hen is. En altijd laten ze rommel achter. Kijk daar, een oude fiets. Alsof het hier een stort is. Thomas! Thomas!'

'Ja, meneer, ik kom...'

Het klonk vanuit de verte.

'Thomas, gooi die fiets in het rommelhok bij het oud ijzer.'

Linde kromp in elkaar. Haar fiets! Ze wilde te voorschijn springen, de notaris tegen zijn schenen schoppen en roepen dat hij een dief was en dat het haar fiets was. Maar hoewel al die gedachten als in een film door haar hoofd flitsten, bleef ze als verlamd liggen. Ze hoorde hoe de oude tuinman hijgend kwam aangelopen.

'Maar, meneer, misschien is die fiets... Euh, ik wil maar zeggen...'

'Naar het rommelhok, Thomas. Komaan, heren.'

Linde hoorde hun voetstappen ritselen door het natte, hoge gras. Ze bleef nog even liggen tot ze niets meer hoorde. Zelfs het klagende piepen van haar fiets stierf uit. Voorzichtig, als een konijn dat onraad ruikt, stak Linde haar hoofd boven de rand van de put uit. Ze zag nog net hoe de tuinman van de notaris haar fiets door het hek naar binnen reed, waarna hij zorgvuldig het poortje sloot. Aan de andere kant, achter het netelveld, zette de landmeter zijn driepikkel op, terwijl zijn helper met een rood en wit geschilderde stok de andere richting uit liep. Devreeke keek nauwlettend toe.

Linde greep haar kans. Ze sloop de put uit en zette het op een lopen. Zonder nog één keer om te kijken, rende ze de Brakke Wei over en de kletsnatte straat uit. Ze zag niet eens hoe de notaris zich omkeerde, haar misprijzend nakeek en langzaam zijn hoofd heen en weer schudde.

4 Ik moet niets!

Wolf, Arend en Ever zaten rechtop tegen de wanden van het hol, terwijl Linde op haar knieën door de pijp naar binnen kroop. Ze had geduldig in de put zitten wachten tot ze geroepen werd. Wolf had het zo gewild. Voor de boomstam ging ze plechtig rechtop zitten. De gezichten van de jongens gloeiden vreemd in het wiebelende kaarslicht. Linde drukte het pakje in haar linkerhand stevig tegen zich aan en wachtte af.

'Zo,' zei Wolf eindelijk, 'je hebt de eerste proef dus volbracht?'

Linde knikte.

'Laat zien.'

Linde legde het in een handdoek gewikkelde pakje op de boomstam en maakte de knoop los. Er kwam een kartonnen doos tevoorschijn. Ze maakte het deksel los, legde het naast de doos en wachtte af.

'Geef hier.'

Zonder af te wachten, boog Wolf zich naar voren en pakte de doos beet. Hij keek naar de mol en dan naar Linde.

'Mooi zo', zei hij en terwijl hij haar bleef aankijken, gaf hij de doos door aan Arend.

Die wierp op zijn beurt een vluchtige blik op de mol.

'Niet slecht voor een meisje', zei hij en schoof de doos door naar Ever.

Linde wierp een nijdige blik op Arend. Maar die liet zich daardoor niet van zijn stuk brengen.

'Je hebt zeker lang moeten zoeken?'

'Een half uurtje', zei Linde.

'Dat kan niet', zei Ever, die zelf een hele week naar zijn mol had gezocht.

'Natuurlijk wel', protesteerde Linde. 'Ik heb hem daarnet gevangen, voor ik hierheen kwam.'

Wolf wilde iets zeggen, maar net op dat moment slaakte Ever een gil. Hij had de mol uit de doos willen halen om hem beter te bekijken. Maar nog maar net had hij het dier bij een poot opgetild of hij liet hem op de grond vallen.

'Hé, die leeft nog!' riep Ever verschrikt.

De jongens sprongen op en zagen hoe de mol op de grond lag te kronkelen, met zijn graafpootjes zoekend naar houvast.

'Je hebt hem levend gevangen!' bracht Arend ongelovig uit.

'Natuurlijk, hoe anders?' antwoordde Linde. 'Had ik hem dood moeten slaan misschien?'

Zonder een antwoord af te wachten, boog ze zich naar voren. Ze pakte de mol, die alweer aan het graven was, voorzichtig op en zette hem in de doos, deksel erop.

Wolf kon zijn verbazing nog het best verbergen.

'Jij vangt mollen levend', zei hij. 'Dat is niet mis. Ik denk dat jij een goed bendelid kunt worden. Voor je eerste proef ben je in elk geval met glans geslaagd. Nietwaar, jongens?'

Ever en Arend knikten. Ze geloofden nog altijd niet helemaal wat ze gezien hadden. Een meisje dat met haar blote handen levende mollen ving! Arend krabde een hele tijd lang in zijn haar.

'Goed,' zei Linde, 'dan ben ik klaar voor de tweede proef.'

Had ze op voorhand geweten wat de tweede proef was, dan had ze wel wat anders aangetrokken. Nu droeg ze een kort rokje en sandalen, zodat de netels haar benen over de volle lengte konden geselen. Ze haalde diep adem en aangemoedigd door Arend en Ever rende ze, de

lippen op elkaar geklemd, naar de overkant.

Duizend naalden prikten haar. Linde wist precies wat er gebeurde en dat maakte het alleen maar erger. Ooit had papa haar met een loep laten kijken naar de haakjes aan de onderkant van de netelbladeren. Ze wist dat die nu afbraken en in haar vel bleven steken, terwijl hun giftige vocht zich onder haar huid verspreidde. De tranen sprongen in haar ogen. Nog een paar stappen en ze was erdoor. Maar ze wist maar al te goed dat ze dat prikkende gevoel nog dagenlang zou blijven voelen.

Terug in het hol sloot ze haar ogen en wachtte af. Ze had zin om overal te krabben, want ze werd gek van de jeuk. Maar ze wist ook dat krabben geen zier hielp en het alleen maar erger zou maken. Op de tanden bijten dus en vooral niet aan de jongens laten merken hoeveel pijn het deed. Die hadden al plezier genoeg.

'Goed zo, Linde. Tweede proef geslaagd', zei Wolf.

Linde knikte. Voor haar mocht de derde proef komen.

Maar die kwam niet, of toch niet meteen. Ze zag hoe Wolf wat ongemakkelijk heen en weer zat te wiebelen. Hij lachte heimelijk naar Arend, die zijn armen om zijn knieën sloeg, naar de zoldering keek en tussen zijn tanden begon te fluiten. Ever zat voorovergebogen en keek naar de grond.

Linde voelde dat er iets scheelde.

'Komaan, ik wacht op de derde proef. Wat moet ik doen?'

Ze keek Wolf recht in zijn ogen. Wat was er mis? Wat waren die jongens van plan?

Wolf schraapte langdurig zijn keel, schoof wat naar links, dan weer naar rechts en kuchte nog maar eens.

'De derde proef', stotterde hij uiteindelijk, 'is... een foto van... je k..., je k..., je achterwerk.'

Wolf slikte. Het was eruit. Haastig keek hij naar Arend en Ever, alsof hij uit die hoek aanmoediging verwachtte. Maar die keken nu

allebei naar de grond. Wolf raapte dus al zijn moed bij elkaar en keek Linde aan. Tegelijk voelde hij hoe hij vuurrood werd.

Het duurde heel even voor het tot Linde doordrong wat Wolf vroeg. Dan zei ze heel kordaat:

'Nee, dat doe ik niet.'

'Maar...', probeerde Wolf nog aarzelend, 'je moet. Anders kun je nooit lid van de bende worden.'

'Ik moet niets', zei Linde beslist.

Wolf keek nog eens naar zijn kameraden, maar zag dat hij van hen geen steun hoefde te verwachten.

'Maar wij hebben het ook gedaan', zei hij met de moed der wanhoop.

'Dat weet ik', zei Linde. En meteen haalde ze de portefeuille van onder haar bloesje en stak haar hand naar Wolf uit.

'Hier', zei ze, 'hier heb je de portefeuille terug. De foto's hou ik zelf. Als aandenken. Ik heb er hard om moeten lachen.'

De drie jongens keken haar met open mond aan, te verbaasd om meteen te reageren. Zoals meestal was het Wolf die het eerst weer bij zijn positieven kwam. Hij rukte de portefeuille uit Lindes hand en snauwde haar toe:

'Jij hebt ons bestolen. Je hebt hier als een dief rondgesnuffeld in het hol, terwijl je nog niet eens lid van de bende was. Dat kun je dus nu wel vergeten. Je bent dan toch een verraadster. We hadden er nooit aan mogen denken een meisje hier binnen te halen. Geef onmiddellijk die foto's terug en verdwijn uit mijn ogen.'

'Nee', zei Linde. 'Je krijgt die foto's niet terug en ik word toch lid van de bende.'

Tegelijkertijd haalde Linde de foto's van hun blote billen uit haar bloesje en scheurde die voor hun ogen bliksemsnel in snippers.

Wolf sprong razend naar voren en rolde samen met Linde over de

voeten van de andere bendeleden. Hij sloeg en schopte om zich heen, uitzinnig van woede. Maar Linde wist behendig zijn wilde slagen te ontwijken. Eén moment lang kon ze zelfs haar tanden in zijn arm zetten, wat Wolf alleen maar nog woester maakte. Maar net toen hij haar een enorme dreun wilde geven, liet Ever zich met zijn zware lijf bovenop Wolf vallen en riep:

'Hou daarmee op. Nu is het genoeg geweest.'

Hij schrok van zijn eigen onverwachte moed en keek smekend naar Arend. Die had er ook schoon genoeg van. Hij sprong mee op Wolf en samen hielden ze hem in bedwang.

'Jullie zijn gek', siste Wolf. 'Zij maakt heel onze bende kapot. Als ze zo doorgaat, weet straks heel het dorp van ons geheime hol. En dan kunnen we wel inpakken.'

'Daar kun je inderdaad maar beter mee beginnen', zei Linde doodkalm, terwijl ze haar verkreukelde kleren gladstreek.

Arend en Ever lieten Wolf los. Met zijn allen keken ze Linde aan.

'Zie je wel', zei Wolf. 'Ze zal ons verraden. Ze wil ons kapot. Ze wil ons hier weg!'

'Nee', schudde Linde, 'ik wil jullie hier niet weg. Ik wil lid van de bende worden en samen met jullie je geheimen delen. Maar anderen willen ons hier weg. En vlugger dan je denkt.'

En ze vertelde het hele verhaal. Hoe ze in het hol had geschuild voor de regen. Hoe ze de notaris en de landmeters had gezien. Hoe Thomas haar fiets had meegenomen. En hoe Devreeke had geklaagd over die rotjongens met hun kuilen.

'Ik denk dat hij ons hier weg wil, en vlug', besloot Linde.

'Ik geloof je niet', mokte Wolf. 'Je verzint maar wat om bij ons in het gevlij te komen. Je wilt alleen maar lid van de bende worden en daarom bedenk je zo'n waanzinnig verhaal.'

'O', antwoordde Linde koeltjes. 'Als je denkt dat het zo zit, mij ook

goed. Vergeet het dan maar allemaal. Ik wilde jullie alleen maar helpen.'

Ze graaide de doos met haar mol mee en dook de gang in naar buiten.

'He, wacht even. Ik geloof je wel.'

Arend dook achter haar aan, gevolgd door Ever.

'Ik geloof jou ook', zei hij toen ze met zijn drieën buiten stonden.

'Voor mij ben jij nu een volwaardig lid van de bende', verklaarde Arend bijna plechtig. 'Als de notaris ons hier inderdaad weg wil, zullen we elkaar meer dan nodig hebben.'

Wolf kroop de put uit, zijn haren in de war, zijn gezicht nog altijd bedrukt. Hij kwam naast hen staan.

'Ik ga naar huis', zei Linde. 'Ik zie jullie morgen wel. En, Wolf, pas op dat je hier niet over struikelt.'

Een seconde later gaf Wolf een trap van je welste tegen het houten landmeterspaaltje. Hij was vooral boos omdat hij het pas gezien had toen Linde het hem aanwees.

5 De loerjacht

'Ach zo, u bent de nieuwe boswachter van de Tikkebossen. Kom binnen.'

Notaris Devreeke hield met een overdreven gebaar de voordeur van zijn villa open en speelde alsof hij een belangrijk iemand – een bankier bijvoorbeeld, of een politicus – binnenliet. Met de andere hand hield hij zijn hond, een dobermann, bij zijn halsband in bedwang. Flor veegde zijn laarzen aan de mat en volgde de notaris op de voet over de dikke loper. Devreeke liet hem binnen in een niet al te groot, maar rijkelijk bemeubeld salon.

'Ik breng Bran even naar zijn hok', zei de notaris en hij liet Flor alleen achter.

In het midden van het salon stonden twee kalfsleren fauteuils, die glommen van de ouderdom. In de open haard smeulden een paar houtblokken. Aan de schouw een schilderij met een jachttafereel en op de antieke kasten tegen de muren veel koperwerk en tin. Een geur van verse boenwas.

Toen de notaris weer binnenkwam, gooide hij nog een extra houtblok op het vuur en zei:

'Ik ben blij dat u zelf langskomt. Ik was al van plan u eens op te zoeken. Ik heb namelijk nog een en ander te regelen in verband met de Tikkebossen. Na de ongelukkige dood van uw voorganger is dat wat blijven liggen. Maar zegt u me eerst wat u wilt drinken. Een likeurtje? Een glaasje port? Whisky?'

'Een glas water, alsjeblieft', zei Flor.

'Kom kom, als u de hele dag buiten loopt, kunt u wel iets sterkers

verdragen.'

'Nee, dank u wel', zei Flor. 'Water graag.'

De notaris schelde met een koperen belletje dat op de tafel stond. Hij schonk zichzelf net een likeurtje in toen het dienstmeisje binnenkwam.

'Dorien, een glas water voor meneer. Enne... breng meteen een kistje sigaren mee.'

Geen minuut later stond het gevraagde op tafel.

'Een sigaartje, meneer... euh... Hoe is uw naam ook weer?'

'Sylvester. Flor Sylvester. Maar een sigaartje... Nee, dank u wel. Ik rook niet.'

'Hemeltje, wat bent u een sober man. U vergeet te genieten, meneer Sylvester.'

'Ik probeer gezond te leven', glimlachte Flor. 'En genieten doe ik echt wel elke dag in het bos, hoor, meneer de notaris.'

'Zo hoor ik het graag, euh... Ik mag Flor zeggen? Zegt u maar gewoon meneer Devreeke. Dat hoor ik liever dan meneer de notaris. Maar ik benijd u, euh... Flor, dus. U kunt de hele dag in bos en wei rondlopen en naar de reeën en de fazanten kijken. Ik doe dat zelf heel graag, maar als notaris heb ik hooguit tijd voor een korte wandeling met Bran. Alleen in het jachtseizoen neem ik echt een paar dagen vrij. Dat is voor mij het ware leven. Daar vergeet ik al mijn zorgen. Ik nodig een paar vrienden uit, zakenmensen, bankiers, politici, en samen trekken we van 's morgens vroeg door het bos. Ik ken de Tikkebossen overigens vrij goed. Met uw voorganger, Wout, heb ik acht jaar lang heel nauw samengewerkt. Hij zorgde voor mijn jachtvergunning en af en toe kreeg hij een haasje van mij. Het is doodjammer dat die man zo ongelukkig aan zijn eind gekomen is.'

'Dat gebeurde tijdens een van uw jachtpartijen?' vroeg Flor.

'Euh... ja, natuurlijk. Natuurlijk tijdens een van mijn jachtpartijen. Ik

pacht immers de jacht. Ik had een loerjacht op reeën georganiseerd voor een vijftal vrienden. Enkele daarvan jaagden voor het eerst. Ze hadden nog nooit een geweer in hun handen gehad. Misschien wat onvoorzichtig van mij. Maar ik had die mensen nodig voor zaken. Laat ik ze dus maar eens een pleziertje doen, dacht ik. Op een bepaald ogenblik schoten we met drie, vier tegelijk op een reebok die voorbijsnelde. Dat is niet makkelijk, want je moet meezwaaien en iets vóór het dier mikken. Ik ben zeker dat ik de ree gedood heb. Mijn schot was raak. Maar een van mijn vrienden moet wat ongelukkig gemikt hebben, want achteraf bleek Wout dodelijk geraakt door een verdwaalde kogel. Dat was natuurlijk heel vervelend. Ik heb zelf de procureur opgebeld. Die heeft meteen een verklaring opgesteld dat het om een jachtongeval ging. Tot overmaat van ramp had een van de politici in ons gezelschap niet eens een jachtvergunning. Dom van mij natuurlijk, maar daar konden we maar best niet teveel ruchtbaarheid aan geven. Dat vond de procureur ook. De zaak was dus heel gauw geregeld. Ik vond het vooral erg voor de vrouw van Wout. Ik heb de begrafenis betaald en haar een appartement in de stad aan de hand gedaan, want ze wilde hier niet blijven. Af en toe stuur ik haar nog wat geld, want ik weet dat ze het moeilijk heeft. Maar goed, u kwam waarschijnlijk voor heel andere zaken, Flor. Laat eens horen wat ik voor u kan doen.'

Flor ging rechtop in de fauteuil zitten en wreef zijn baard.

'Er zijn eigenlijk twee dingen die ik u wilde vragen, meneer Devreeke. Het eerste is iets persoonlijks, een kleinigheid. Laat ik daar maar mee beginnen.'

'Ga uw gang. Ik ben er om u te helpen', slijmde de notaris.

'Euh... Mijn dochtertje Linde heeft hier een paar dagen geleden bij het spelen haar fiets achtergelaten. Toen ze terugkwam, was die weg. Maar ze dacht gezien te hebben dat uw tuinman...'

'O, maar daar weet ik van, Flor. Was dat uw dochtertje? Schattig

kind. Ik dacht nog: die laat haar fiets zomaar achter en straks is een van die kwajongens er mee weg. Er loopt hier altijd uitschot van het dorp rond dat de buurt onveilig maakt. Ik ben trouwens volop bezig om daar een eind aan te maken. Ik heb de Brakke Wei gekocht en daar wil ik een kleine golfbaan van maken. Niet meer dan drie holes, hoor. Maar dan kan ik vlakbij huis wat oefenen om een balletje te slaan als ik even de tijd heb.'

'Op de Brakke Wei, zegt u?' probeerde Flor.

'Ja ja, dat is dat stuk braakliggende grond hier naast mijn huis.'

'Ik ken de Brakke Wei wel', antwoordde Flor. 'Die maakt deel uit van de bufferzone voor de Tikkebossen. U zal nooit een vergunning krijgen om daar een golfterrein aan te leggen.'

'Ach, Flor, ik ben notaris voor iets, hé. Daar valt altijd wel een mouw aan te passen. Ik ben al een paar keer met de burgemeester gaan eten en dat komt wel voor mekaar. Maar goed, de fiets van uw dochtertje dus. Ik zag dat zij die daar onbeheerd achterliet en ik heb meteen aan Thomas, dat is mijn tuinman, opdracht gegeven om die fiets veilig bij ons in de garage onder te brengen. Ik zou het doodjammer gevonden hebben als dat kleine meisje haar fiets was kwijtgeraakt.'

Tegelijk schelde Devreeke tweemaal en toen Thomas eerst klopte en dan onderdanig de deur opendeed, zei de notaris:

'Thomas, dat fietsje dat ik je eergisteren in de garage heb laten zetten, weet je nog? Wil je dat even in de jeep van meneer leggen. Die staat op de oprit. En... voorzichtig hé. Ik zou niet willen dat er iets aan komt.'

Thomas bleef verbouwereerd in de deuropening staan, alsof de boodschap even moest bezinken. Dan knipperde hij met zijn ogen, draaide zich om en trok de deur achter zich dicht.

'Ziezo, Flor, dat is geregeld', zei Devreeke. 'Maar u had nog iets?'

'Ja', aarzelde Flor, alsof hij niet goed wist hoe te beginnen. 'Het is in

verband met de Tikkebossen. Ik ben hier nu drie maanden en ik mag wel zeggen dat ik elk plekje van het gebied gezien heb. Ik heb ook zorgvuldig een inventaris opgemaakt van het wild. Ik heb nesten en legers geteld en de dieren geobserveerd.'

'Ja, zeker, dat is uw werk. Ga verder.'

'Wel,' zei Flor, 'het is zo dat de toestand van het wild in de Tikkebossen niet zo goed is. Er zijn nog nauwelijks jonge reeën, op de weiden achter de bossen heb ik met moeite één haas gezien en wilde fazanten zijn er helemaal niet meer. Ik vrees dat het gebied de voorbije jaren overbejaagd is. Ik heb een rapportje gemaakt voor de overheid, waarin ik aanraad om de jacht in de Tikkebossen voor minstens tien jaar op te schorten.'

Notaris Devreeke verslikte zich in zijn glaasje likeur en trok wit weg. Hij keek Flor strak aan en kauwde langzaam op zijn woorden alvorens ze uit te spreken.

'Mijnheer Sylvester', zei hij ten slotte.

'Zegt u rustig Flor, hoor.'

'Mijnheer Sylvester', herhaalde hij. 'U gaat me toch niet vertellen dat u mij mijn jachtgebied wilt afpakken?'

'Mijnheer Devreeke, er is haast geen wild meer in de Tikkebossen. Als u dit jaar nog doorgaat met jagen, kunt u het volgend jaar helemaal vergeten. Dan is uw jachtgebied leeggeschoten.'

'Leeggeschoten, leeggeschoten. Dan kunnen we toch gewoon nieuw wild uitzetten. Fazanten kweken bijvoorbeeld en ze loslaten een paar weken voor de jacht. Mijn vrienden zien het verschil niet, hoor.'

'Het spijt me, meneer de notaris, maar zo werkt de natuur niet. Als boswachter ben ik verantwoordelijk voor een goed wildbeheer. Voor mij kan dat best samengaan met een verstandige vorm van jacht. Maar zoals u in de voorbije jaren in Tikkebossen hebt gejaagd, dat is helaas niet te verenigen met goed natuurbeheer.'

'Luister eens, meneer Sylvester, dat jachtgebied in de Tikkebossen is heel belangrijk voor mijn zaken. Of er daar al dan niet wilde beesten zitten, kan mij geen barst schelen. Desnoods wil ik ervoor betalen om wild uit te zetten. Als mijn gasten maar af en toe een fazant of een ree zien lopen en er op kunnen schieten. Zodat ik nadien in een prettige sfeer mijn zaken met hen kan bespreken bij een fazantenbout en een goed glas wijn. Ik vraag u dus met aandrang om niet moeilijk te doen over die jachtvergunning. Denk erom dat ik een machtig man ben en veel mensen ken, ook bij de regering. Zo'n zaak zou ook voor u wel eens onaangename gevolgen kunnen hebben.'

'Moet ik dat als... een bedreiging opvatten, meneer Devreeke?'

'Ach nee, meneer Sylvester, of... ik mag Flor zeggen, hé. Luister Flor, we moeten daar nog eens rustig over praten. Ik nodig u uit om morgenavond met mij een hapje te gaan eten in... laten we zeggen in de Cigale Dorée. U kent de Cigale? Op de weg naar de stad, net voorbij de Vossenberg. Ik ken de chef. Jean-Pierre kookt voortreffelijk. Zijn zwezeriken moet je proeven. Hou je van zwezeriken?'

'Ik geloof niet dat ik ooit al zwezerik heb gegeten. En bovendien...'

'U moet ze proeven. Ik nodig u uit, Flor. Morgenavond. En dan kunnen we eens rustig praten.'

'Meneer de notaris, het is tijd voor mijn namiddagronde. En morgenavond eet ik blinde vinken. Mijn vrouw Els kookt namelijk ook voortreffelijk. Tot kijk.'

Zonder nog een woord te zeggen, stond Flor op en stapte naar buiten. Hij wierp een vlugge blik op de fiets in zijn laadbak, startte de motor van zijn jeep en reed de oprijlaan af. Notaris Devreeke keek hem na door het raam, de lippen op elkaar geperst.

6 Kettingzagen

Ever reed tegen de stoeprand aan en duikelde over het stuur van zijn fiets. Zo hard schrok hij toen hij de hoek om reed en zag wat er op de Brakke Wei gebeurde. Hij krabbelde overeind en terwijl hij over zijn zere knie wreef, keek hij met halfopen mond van links naar rechts en weer terug. Hij herkende de Brakke Wei nauwelijks. Wel tien werklieden waren er aan de slag met allerhande machines. Langs de straatkant heiden twee mannen op regelmatige afstanden palen in de grond. Er stonden er al wel twintig. Vlakbij de villa van de notaris, waar de rij begon, schroefden vier arbeiders grote hekken aan de palen vast.

'De notaris laat de Brakke Wei gewoon afsluiten', dacht Ever halfluid. 'Ik moet iets doen. Ik moet iets doen!'

Maar hij deed niets. Hij keek alleen maar en slikte zijn tranen weg. Daar in de verte, ter hoogte van het netelveld, ploegde een tractor de grond om. Het hele netelveld was al onder de zoden verdwenen. Achter de tractor volgde een bulldozer die alle oneffenheden gelijkmaakte.

Toen zag Ever het ergste. Of beter, hij hoorde het. Eerst dacht hij nog dat er ergens een bromfiets vertrok. Maar toen zag hij de man met de kettingzaag. Hij stond vlakbij de eik.

'Dat is onze eik', gilde Ever en hij liep de Brakke Wei op. 'Niet doen! Niet doen!'

Maar de man met de kettingzaag hoorde natuurlijk niets en zette de tanden van zijn zaag in de prachtige stam. Voor Ever halfweg was, haalde de houthakker al een eerste spie uit de boom.

'Ons hol', dacht Ever. 'De boom gaat er bovenop vallen en dan

kunnen we nooit meer...'

Hij holde zo hard als zijn dikke lijf dat toeliet. Hij was nu vlakbij het hol. De man met de kettingzaag, die met zijn rug naar hem toe gekeerd stond, had hem nog steeds niet gezien. Maar een van de mannen die aan de omheining werkte, zag hem wel en brulde:

'Hé, jij daar! Kom terug. Gauw! Die boom gaat vallen!'

Maar Ever dook de put in, wrong zich door de gang naar binnen tot in het hol. Hij huilde toen hij in het halfduister naar het koffertje zocht, waarin al de geheimen van de bende zaten. Eindelijk voelde hij het ruwe hout. Hij pakte het kistje stevig beet en schoof alweer door de gang naar buiten. Net toen hij de put bereikte, stopte het snerpen van de kettingzaag en hoorde hij het geluid van krakend hout. Heel even zag hij de kruin van de eik op zich af komen. Ever deinsde achteruit, weer de gang in. Het volgende ogenblik donderde de boom met een onwerelds gedreun op de grond. Tegelijk zakte het dak van de gang in en Ever proefde zand tussen zijn tanden. Hij voelde een drukkend gewicht op zijn benen en zijn rug en legde moe zijn hoofd op het houten koffertje.

Nu de geluiden van de kettingzaag en het krakende hout waren weggestorven, hoorde hij opgewonden stemmen. Mannenstemmen. Het drong maar langzaam tot Ever door dat ze naar hem riepen. Ze vroegen waar hij was, of hij nog leefde. Plots besefte hij dat hij een teken van leven moest geven. Zo hard hij kon, riep hij:

'Ik ben hier! Ik ben hier! Hier!!!'

De stemmen klonken luider nu. Snelle, korte bevelen. En dan plots weer het geluid van de kettingzaag als van een bromfiets die te snel door de bocht snerpt. De mannen buiten waren bezig de grote takken weg te zagen om bij de ingestorte gang te komen. Ever begreep maar niet waarom dat zo lang moest duren, al had hij onmogelijk kunnen zeggen hoeveel tijd er al verlopen was sinds de boom viel.

Plots voelde hij het gewicht op zijn rug bewegen. De kettingzaag

viel weer stil en een paar ogenblikken later zag hij daglicht. Hij krabbelde op eigen kracht overeind, nog voor de mannen hem konden grijpen. Het koffertje klemde hij nog steeds in zijn armen. Ever staarde een beetje zielig om zich heen, terwijl de mannen hem bekeken alsof hij een wereldwonder was. Het blauwe licht van een ambulance, die vlakbij stond, zwaaide over zijn gezicht. Twee verplegers klauterden met een berrie over de takkenbossen.

'Laat maar, ik kan wel lopen', zei Ever verlegen omdat hij zoveel opschudding had verwekt.

'Gaat het zo'n beetje, ja?' vroeg de ene verpleger die duidelijk de baas was. 'Als je kunt lopen, is het mij goed. Maar je gaat toch mee naar het ziekenhuis. Ik wil zeker zijn dat er niets gebroken of gekwetst is. Geef dat koffertje maar hier.'

Ever deed een stap achteruit en klemde het kistje tegen zich aan.

'Ik hou het zelf wel vast', zei hij.

'Mij goed', antwoordde de verpleger. 'Er moet vast wel iets bijzonders in zitten als je daarvoor je leven gewaagd hebt. Vertel eens op: wat zit erin?'

'Dat is een geheim', zei Ever. 'Dat zeg ik aan niemand.'

'Ook goed', lachte de verpleger. 'Je hebt overigens wel geluk gehad, kereltje. Je had dood kunnen zijn.'

Ever stapte in de ambulance en terwijl die met loeiende sirene wegreed, zag hij door het raampje het norse gezicht van notaris Devreeke die met zijn handen diep in zijn zakken tussen de toeschouwers stond.

7 De schuilhut

De bende van de mol was verhuisd. Noodgedwongen. Dat wel. Maar het kon slechter. Ze hadden nu hun kamp in de Tikkebossen. Daar had Flor, de vader van Linde, voor gezorgd. Dat kwam zo: de avond van Evers heldendaad was Flor met Linde naar het ziekenhuis gereden. Onderweg hadden ze Wolf en Arend opgehaald, die het nieuws ook al hadden gehoord. In het ziekenhuis vertelde de zuster hen dat Ever alweer naar huis was. Afgezien van een paar schrammen en een geschaafde knie mankeerde hij gelukkig niets. Dus reden ze meteen naar Ever thuis. Die was dolblij met de belangstelling en terwijl Flor met de ouders van Ever een kop koffie dronk, trokken de bendeleden naar de garage om er de toestand te bespreken.

'Knap dat jij ons geheime koffertje gered hebt', had Wolf gezegd. 'Stel dat die bulldozer er overheen was gegaan. Dan hadden we er geen splinter van teruggevonden.'

'Maar we zijn wel ons hol kwijt', had Linde daarop geantwoord.

De anderen knikten en staarden zwijgend voor zich uit.

'We moeten een nieuw hol maken.'

De stem van Arend had heel beslist geklonken en hij had zelfs gevraagd of Ever, tot het zover was, hun geheime kistje bij hem thuis kon bewaren. Ever had het beloofd.

Maar een nieuwe plek vinden om een hol te graven, dat was een ander paar mouwen. Zoveel braakland was er niet in hun dorp.

'In de Tikkebossen!' had Linde plotseling uitgeroepen. 'Waarom maken we geen hol in de Tikkebossen? Ik vraag het vanavond nog aan

papa.'

En dat had ze gedaan. Flor had haar meteen gezegd dat er geen sprake van kon zijn dat hij hen zou laten graven in de Tikkebossen. Maar hij had wel een ander voorstel: voor zijn part mochten ze een kamp bouwen in de bomen. In het dichte struikgewas aan de rand van het bos had hij daar geen enkel bezwaar tegen. Als ze de dieren maar met rust lieten en geen rommel maakten rond het kamp.

De bende had enthousiast met die voorwaarden ingestemd. Veertien dagen later, op de eerste vakantiedag, waren ze met de werken begonnen. En nu, nog eens twee weken later, zaten ze met zijn vieren knusjes bij elkaar in het afgewerkte kamp.

Eigenlijk was het kamp eerder een schuilhut, die ze hadden gebouwd in de takken van een kromgegroeide eik aan de rand van het bos. Het lag vlakbij de weg die dwars door de Tikkebossen liep en waar mensen hun hond uitlieten of waar verliefde paartjes op zondagmiddag een wandeling maakten. De hut zelf was gemaakt van gebeitste planken, die Flor hun had gegeven. In de vier wanden hadden ze kleine raampjes uitgespaard, zodat ze de hele omgeving konden afspeuren. Aan de zuidkant kon je door de bladeren heen de Brakke Wei zien liggen, een kale vlakte nu, met een zweem van groen van het prille gras. Soms zag je notaris Devreeke er met snelle pasjes zijn inspectieronde maken, in gedachten alvast een golfbal in de richting van een gefantaseerde hole slaand.

Nu de hut klaar was, had Ever het koffertje van thuis weer meegebracht en de bendeleden hadden het een ereplaats gegeven in het midden van de hut. Er bovenop legden ze een plank, zodat ze meteen een tafeltje hadden.

Nu het vakantie was, zaten ze hier elke dag bij elkaar. Ze brachten hun boterhammetjes mee en iets om te drinken. Soms speelden ze verstoppertje in het bos, maar liefst van al zaten ze samen in de hut.

Linde, die veel vogelgeluiden kende, leerde hen de roep van de ekster kennen en de zang van de koolmees. Op een keer verdrongen ze zich met vier voor het raampje, om een boomklever te bekijken die langs de stam van een den omhoog wipte.

Nog liever dan naar de dieren, keken ze naar de mensen. Niet dat er zoveel mensen door de Tikkebossen wandelden, maar elke dag waren er toch wel een paar. Zonder dat die het zelf wisten, werden ze gadegeslagen door vier paar ogen.

Een dagelijkse klant was Fons, de postbode. Elke dag rond half elf reed hij met zijn zwaarbeladen fiets door het bos van het dorp naar De Tikke, een buitenwijk met veel nieuwbouw, waar rijke mensen uit de stad kwamen wonen. Fons stopte haast elke dag aan dezelfde boom, keek even om zich heen of hij wel alleen was, en ledigde dan zijn blaas in de struiken. De eerste keer hadden de bendeleden met ogen vol verbazing naar die grote gele boog gestaard, want Fons maakte er een erezaak van zo ver mogelijk te plassen. Later moedigden ze hem aan bij zijn eenzame wedstrijd en gaven hem stilletjes punten voor zijn prestatie.

Een andere vaste klant die ze bespiedden, was een bejaarde dame uit de Dorpsstraat. Elke namiddag liet ze haar pekineesje uit aan een lange lijn die ze naar believen kon oprollen. Maar het hondje draaide zulke gekke rondjes om bomen en struiken dat die lijn steevast verward raakte in het struikgewas. Een kwartier lang probeerde de dame dan alle knopen te ontwarren, maar even later schoot Pukkie – want zo heette hij – alweer onder de takken door, een volgende knoop tegemoet.

Er waren nog mensen die hun hond uitlieten in de Tikkebossen. Notaris Devreeke bijvoorbeeld stapte elke middag haastig met zijn dobermann voorbij. Vooral voor hem keken de bendeleden goed uit, want hij kwam nooit langs de weg, maar langs de Brakke Wei het bos binnen. Terwijl hij het grote beest nauwelijks kon houden, inspecteerde hij vluchtig de toestand van het gras op zijn toekomstige golfterrein en

stapte dan door het kreupelhout het bos binnen. Daar liet hij meteen de hond los, wat eigenlijk niet mocht. Op een keer zag Arend hoe de dobermann een konijn pakte. Meteen was Devreeke in de weer om de hond bij zich te roepen en hem het konijn te laten afgeven. Even dachten ze nog dat hij zo het beestje wilde redden. Maar toen de notaris eindelijk het konijn in zijn handen had, was het al helemaal verscheurd. Met een achteloos gebaar gooide hij het terug naar zijn hond.

Veel meer plezier beleefden ze aan verliefde paartjes. Die kwamen arm in arm, heel dicht tegen elkaar, het bos ingewandeld. Om de haverklap bleven ze staan, prevelden zoete woordjes en gaven elkaar kusjes. Op een keer bleef een paartje vlakbij hun schuilhut staan. Het meisje leunde tegen de stam van de boom terwijl de jongen zijn lippen op de hare drukte. Met ingehouden adem zagen de bendeleden hoe die twee zich aan elkaar vastzogen. Met de blik van een samenzweerder keken ze elkaar af en toe veelbetekenend aan. Het spektakel leek maar niet te willen stoppen en toen de verliefden eindelijk van elkaar loskwamen, slaakten ook de bendeleden een zucht van opluchting.

'Eén minuut en drieënveertig seconden', fluisterde Wolf die op zijn polshorloge had gekeken. 'Dat is vast een wereldrecord.'

Het paar wandelde verder het bos in.

'Die krijgen nu een kindje', zei Ever, alsof hij zopas de schepping had bijgewoond.

'Je bent gek', zei Linde. 'Kindjes krijg je niet door te zoenen, hoor. Daar moet je voor... vrijen.'

Ze zei het nadrukkelijk, alsof ze er alles van wist. Wolf en Arend giechelden en Ever werd rood tot achter zijn oren.

'Laten we een spelletje domino spelen', stotterde hij.

Ook Flor kuierde elke dag wel een paar keer langs de hut tijdens zijn ronde door het bos. Natuurlijk wist hij waar de bendeleden woonden. Maar altijd deed hij of hij niets zag en stapte vrolijk fluitend

voorbij. Zelfs toen Linde eens een eikel op zijn hoofd mikte, liep hij gewoon door alsof hij niets gemerkt had. Linde lachte luidop, maar ook dat wilde Flor niet horen.

Op een middag gebeurde er iets vreemds. Een in het zwart geklede vrouw liep de weg op. Arend had haar het eerst gezien en riep de anderen. Af en toe bukte de vrouw zich om een bloem te plukken. Naargelang ze dichterbij kwam, zagen de bendeleden het boeket in haar hand groter worden. Toen bleef ze staan, hurkte neer en legde de veldbloemen in een waaier langs de kant. Een tijdlang zat ze daar half gehurkt, half geknield met het hoofd gebogen. Pas toen ze weer rechtop kwam, zag Linde het.

'Ze huilt', zei ze zacht.

De jongens keken nauwkeuriger toe.

'Je hebt gelijk, ik zie tranen op haar wangen', zei Arend.

'Arme vrouw, ze is misschien wel gek', voegde Ever eraan toe. 'Ik ken haar niet. Ze is vast niet van het dorp.'

'Ik geloof dat ik haar nog ooit gezien heb', zei Wolf. 'Maar het is lang geleden. Ik weet het niet zeker. Ik kan haar niet thuisbrengen.'

Na een tijdje stond de vrouw op. Veel sneller dan ze gekomen was, liep ze de weg af, daarbij af en toe schichtig achterom kijkend.

Twee weken later was ze er ineens terug en weer plukte ze bloemen, die ze op dezelfde plek uitspreidde. De vorige lagen er nog, helemaal verdroogd. Terwijl ze daar weer zat te huilen, stapte notaris Devreeke plots uit het kreupelhout voor zijn middagwandeling, de dobermann aan de lijn. Toen hij de vrouw zag zitten, schrok hij. Een ogenblik lang bleef hij als versteend staan en brulde toen:

'Wat doe jij hier? Ik heb je toch gezegd je hier nooit meer te laten zien. Maak dat je wegkomt!'

En tegelijk liet hij zijn hond los. De vrouw sprong op. De bendeleden konden de wilde angst in haar ogen duidelijk zien. De

dobermann kwam met grote sprongen op haar af. Zij draaide zich om en zette het op een lopen. Maar de hond haalde haar spoedig in en beet zich vast in haar zwarte, gehaakte omslagdoek. De vrouw viel en het dier sprong meteen bovenop haar. Zijn gele tanden blikkerden in het middaglicht.

'We moeten haar helpen!' riep Linde gesmoord.

'Wat kunnen we doen?' vroeg Arend hulpeloos.

'Ik ben bang', beefde Ever.

Ze deden niets. Verlamd van de schrik bleven ze kijken hoe de dobermann met zijn zware poten op haar lichaam ging staan en begon te blaffen. Devreeke stapte, veel te langzaam, op hen toe.

'Af, Bran!'

Tegelijk pakte hij een van de polsen van de vrouw beet en trok haar overeind. Met de andere hand gaf hij haar een klap.

'Dat zet ik hem betaald!' zei Wolf verontwaardigd. Uit de koffer grabbelde hij zijn fototoestel en net op het moment dat de notaris haar een tweede mep verkocht, drukte hij op de ontspanner. Even schrok Wolf van het zoemende geluid waarmee de foto uit het toestel schoof, maar de notaris had het veel te druk om dat te horen.

'En nu verdwijn je uit mijn ogen. Ik wil je hier nooit meer zien. Begrepen? Nooit meer!' snauwde hij.

Hij duwde haar ruw van zich af. Snikkend en diep vernederd zette de vrouw het op een lopen. Devreeke bleef haar uitdagend nakijken tot ze achter de bocht van de weg verdwenen was. Ze had niet één keer omgekeken. Toen draaide hij zich om, vergat zijn middagwandeling en stapte met Bran terug naar de villa.

De bendeleden waren er helemaal ondersteboven van. Een hele tijd zaten ze zwijgend naast elkaar, hun hoofd in hun handen.

'De smeerlap', zei Ever. 'Die vrouw had hem toch niets gedaan.'

'Hij kende haar in elk geval', besloot Arend. 'Dat was duidelijk. En

hij wilde niet dat ze hier kwam.'

'Ik heb het bewijs dat hij haar geslagen heeft', zei Wolf trots terwijl hij de foto toonde, waarvan hij zojuist het schutblad had afgetrokken.

Ze bekeken de foto aandachtig. Devreeke stond weliswaar met zijn rug naar de camera, maar zijn postuur was heel herkenbaar. Iedereen in het dorp zou hem meteen herkennen. Ook de vrouw stond er duidelijk op. De notaris hield haar bij haar pols vast. Ze hief haar vrije arm omhoog om de slag af te weren. Haar mond was opengesperd en in haar ogen stond de angst te lezen.

'Ik ben het beu', zei Linde plots heel kwaad. 'Wat denkt die notaris eigenlijk wel? Dat hij alles mag? Hij steelt mijn fiets. Hij legt een golfterrein aan op de Brakke Wei. Hij slaat een vrouw, die alleen maar bloemen heeft geplukt. En vorige week heeft hij mijn papa nog bedreigd als die niet voor een jachtvergunning voor hem zou zorgen. Maar hij jaagt het hele bos leeg. Ik ben het beu. Ik wil die vent een lesje leren.'

'Wat wil je dan doen?' vroeg Wolf stomverbaasd.

'Ik heb een plan, maar jullie moeten me helpen. Zaterdag houdt de notaris in zijn villa een receptie om zijn golfterrein in te wijden. Er komen allerlei rijke en belangrijke mensen naartoe. Zelfs de burgemeester is uitgenodigd, want van hem heb ik het gehoord. Hij vertelde het gisteravond bij ons thuis aan papa. Wij zullen ervoor zorgen dat dit het feestje van zijn leven wordt. We hebben nog drie dagen. Maar die zullen we nodig hebben, want er is nog veel te doen.

De bendeleden waren meteen enthousiast. Ze staken de koppen bij elkaar en Linde ontvouwde haar plan. Ieder kreeg zijn opdracht en alles werd zorgvuldig besproken. Er mocht immers niets mis gaan. De bende van de mol zou Devreeke een lesje leren.

8 Molshopen

Notaris Devreeke was die zaterdagmorgen al vroeg uit de veren. Zijn vrouw was samen met Dorien bezig in de keuken. Ze maakten grote schotels met heerlijke hapjes klaar en in de hal versierden ze een tafel met wel twintig verschillende soorten drank. Devreeke bekeek het tevreden. Alles was nu klaar om zijn hoge gasten te ontvangen. De bankier zou er zijn, een fabrieksdirecteur, een grootgrondbezitter uit de Ardennen bij wie hij wel eens mocht gaan jagen, een rentenier, een parlementslid en een senator. Heel misschien zou ook de minister komen. Devreeke had gisterochtend nog met hem gebeld en de minister had hem verzekerd dat hij zijn best zou doen om er te zijn. Maar er hing een extra kabinetsraad in de lucht en hij moest ook nog een nieuw winkelcentrum openen in de stad.

En ja, ook de burgemeester had hij uitgenodigd, al vond hij dat die altijd naar de mout stonk van zijn brouwerij. Maar die man had hem aan de vergunning geholpen om zijn golfbaan aan te leggen in de bufferzone voor de Tikkebossen. Daarbij had hij grootmoedig een paar wetten door de vingers gezien. Devreeke kon dus wel niet anders dan hem uitnodigen. Maar daar zou hij zijn dag niet door laten bederven.

Alles was klaar nu. Gisteren had hij met Thomas de hele dag gewerkt aan zijn golfbaan. Het gras maaiden ze millimeterkort af. Ze plaatsten de holes en de vlaggetjes, en hoewel hij maar drie holes had, zette hij er wegwijzers en nummerborden bij. Pas toen de duisternis viel, waren ze ermee klaar. De gasten mochten komen.

Devreeke haalde zijn golfuitrusting uit de garage. Met zorg

inspecteerde hij zijn sticks, legde er een in zijn hand en voelde de greep. Dan zwaaide hij de stick boven zijn hoofd, alsof hij op een echt golfveld stond en... pats. De lamp van de garage vloog aan diggelen. Devreeke zuchtte, riep naar zijn vrouw dat er niets ergs gebeurd was en gaf Thomas, die net vanuit de tuin naar binnen kwam, opdracht de scherven op te ruimen. Pas toen die niet antwoordde, keek hij Thomas aan en schrok.

'Meneer..., meneer...', stamelde de tuinman.

'Wat is er, Thomas? Wat is er aan de hand?'

'Meneer, het golfveld...'

'Wat is er met het golfveld?'

'Molshopen, meneer.'

'Zit er een mol in het golfveld, Thomas?'

'Een mol... Duizend mollen, meneer.'

Notaris Devreeke schudde zijn hoofd, als wilde hij de onbestemde paniek, die zich van hem meester maakte, wegschudden. Hij duwde Thomas opzij en stapte de tuin in. Aan de rand van het golfveld bleef hij als aan de grond genageld staan. Zover het oog reikte, zag hij alleen maar molshopen. Honderden molshopen op het biljartgroene gras. Daar kreeg je zelfs geen golfballetje meer tussendoor.

Even nog bleef Devreeke staan. Dan voelde hij zijn benen slap worden als was en tegelijk schoot de woede naar zijn keel. Hij draaide zich om en zwijmelde naar binnen. Zijn vrouw dacht dat hij doodging en begon te gillen. Dorien liet een stokje vallen waarop ze net een blokje kaas, een radijs en een zilveruitje had geprikt.

'Buiten... Alles kapot', stamelde Devreeke. 'En de bankier... Het parlementslid... Over een half uur kunnen ze hier zijn. Als de minister nu maar niet komt...'

Even later stonden ze met zijn vieren buiten de ravage te bekijken. De vrouw van de notaris huilde heel deftig met kleine kreetjes en Dorien

huilde maar mee. Thomas probeerde nog iets voor te stellen over wegscheppen en harken, maar op dat ogenblik klonk er getoeter op de oprit. Twee mannen stapten uit een chique mercedes en haalden hun golfset uit de koffer.

'Daar zijn ze! De senator en de directeur! Wat moet ik zeggen?'

Devreeke keek nog één keer naar zijn omgeploegde golfveld, zag nog net hoe een mol een nieuwe lading aarde omhoogduwde en liep met een verbeten trek zijn gasten tegemoet.

Ze waren zo beleefd, die gasten. De ene na de andere kwamen ze aan en toen ze hoorden wat er gebeurd was, betuigden ze hun medeleven met de arme notaris. Ze zochten mee naar mogelijke oorzaken voor de ramp: was het een zeldzaam natuurverschijnsel of had iemand hem een loer gedraaid? De bankier was ervan overtuigd dat er wel een of ander groepje milieujongens achter zou zitten. En hij maande de burgemeester aan om een onderzoek in te stellen naar de daders. Maar van zodra Devreeke even uit het gezicht was verdwenen, konden ze een lachje nauwelijks onderdrukken. Wat had die notaris zich voor hen uitgesloofd! En dan had iemand zo'n grap met hem uitgehaald. Een goeie! Die zouden ze nog jarenlang kunnen vertellen op feestjes en recepties.

Notaris Devreeke liep op de toppen van zijn zenuwen en hoopte maar dat iedereen vlug naar huis zou gaan. Wat een schandelijke vernedering! Daar zouden ze zich nog lang vrolijk over maken. Zouden ze nog wel zaken willen doen met hem nadat hij hier zo'n mal figuur had geslagen? Wie had hem dat gelapt? Dat zou hij tot op de bodem uitzoeken. Wacht maar tot hij de dader te pakken kreeg: hij zou hem kraken!

Op dat moment kwam Dorien de kamer binnen, schoof tussen de pratende gasten door tot bij de notaris en fluisterde hem iets in het oor. Devreeke sloot zijn ogen en zuchtte diep. De minister was aangekomen.

9 Bran

De leden van de bende van de mol schaterden het uit. Linde had de veldkijker van papa meegebracht en om beurten keken ze door de opening van de schuilhut naar het drama dat zich in en rond de villa afspeelde. Eerst hadden ze Thomas zien aankomen op zijn werk. Hij was bijna van zijn fiets gevallen. Een ogenblik leek hij versteend en toen liep hij haastig naar binnen.

'Geef hier die kijker', zei Wolf toen ze de notaris zagen buitenkomen.

De anderen hadden niet eens een kijker nodig om te zien wat er gebeurde. Je zag gewoon hoe de wereld van Devreeke in elkaar stortte toen hij zijn blik over het golfterrein liet glijden. Molshopen en nog eens molshopen.

In de schuilhut steeg gejuich op. Wolf gaf Linde een vluchtige zoen. Haar plannetje was gelukt. Drie dagen lang hadden ze van 's morgens vroeg tot 's avonds laat mollen gevangen. In het begin kende alleen Linde de truc, maar ze leerde die aan de anderen en tegen de middag konden ook Arend en Wolf er goed mee overweg. Alleen bij Ever wilde het niet lukken. Hij was gewoon te traag. Maar dat was niet erg. Ever kreeg een nieuwe taak. Hij haalde bij de andere drie de mollen op en bracht ze naar de schuilhut. Daar hadden ze tientallen dozen en kistjes met grond gevuld om er de mollen in onder te brengen.

Op vrijdagavond hadden ze er zevenenveertig. Vanuit de schuilhut hielden ze de notaris in het oog, die met Thomas de laatste hand legde aan de golfbaan. Toen de schemering viel en hij eindelijk tevreden naar binnen ging, kwamen de bendeleden in actie. Ze stopten telkens een paar mollen tegelijk in hun zakken en holden naar een voorafbepaalde plek

aan de afsluiting rond de Brakke Wei. Door het gaas heen staken ze de mollen naar binnen, netjes verspreid over de hele omtrek van het terrein. Toen ze nog twaalf mollen over hadden, zei Wolf plots dat het niet zou lukken. De mollen zaten veel te veel aan de rand van het golfterrein. Ze zouden misschien wel een paar meter ver hun gangen boren en hun molshopen opwerpen, maar het grootste stuk zou blijven zoals het was. En dan mislukte het hele plan.

'We werpen ze over de afsluiting zo ver we kunnen', opperde Arend.

'Ben je gek?' zei Ever. 'Die beestjes... Ze vallen dood!'

'Ik weet het', zei Linde plots. 'Help mij over de omheining en ik breng de mollen naar het midden van het veld.'

Ever zette zich meteen schrap tegen de afsluiting en sloeg zijn handen in elkaar bij wijze van opstapje. Met twee flinke stappen stond Linde op zijn schouders. Vandaar stapte ze over op de schouders van Wolf, die groter was, en toen kon ze met haar handen net de bovenrand van de omheining grijpen. Ze zwaaide haar rechterbeen omhoog en zat even later schrijlings op de afsluiting. Nog even zwaaide ze naar de jongens en liet zich toen aan de andere kant naar beneden glijden. Met een sprong kwam ze in het gras terecht. Wolf gaf haar door de afsluiting heen zoveel mollen aan als ze kon dragen en daarmee rende ze naar het midden van het terrein. Ze liet op geregelde afstanden een mol achter en rende toen weer naar de kant om de volgende lading op te halen.

De laatste twee mollen bracht ze zo dicht mogelijk bij de villa. Wellicht was dat een beetje onvoorzichtig, want plots begon de dobermann te blaffen. Linde schrok, zette de laatste mol neer en holde zo snel ze kon naar de afsluiting, waar de jongens op haar wachtten.

Alle vier tegelijk zagen ze het probleem. Hoe moest Linde weer over de afsluiting klimmen, nu er niemand was om haar een zetje te geven? De hond bleef blaffen, kort en grimmig.

'Kom', zei Wolf, 'klim op mijn handen.'

Hij stak zijn handen door het gaas en vormde vuisten. Linde zette voorzichtig haar rechtervoet op zijn linkerhand en, terwijl ze zich aan het gaas ophees, plaatste ze haar linkervoet op zijn rechterhand. Wolf beet op zijn tanden. Het gaas sneed door zijn polsen.

'Omhoog nu', zei hij.

Linde bracht haar hele gewicht op zijn bovenste hand over en Wolf trok meteen zijn linkerhand terug en plaatste die boven zijn rechter. Linde klom een trapje hoger. Weer blafte de dobermann. Wolf trok nu zijn rechterhand terug, maar kon die niet hoger meer plaatsen dan zijn linker. Ook de pijn hield hij niet langer uit. Linde reikte zo hoog ze kon, maar hoe ze zich ook rekte, ze kwam net niet bij de rand van de afsluiting.

'Spring eraf! Ik kan niet meer.'

Linde sprong weer naar beneden en Wolf wreef zijn pijnlijke polsen. Ze waren nog geen stap verder. De verschrikkelijke dobermann bleef blaffen en nu ging ook nog het licht aan op het terras van de villa.

'Een touw, vlug, haal het touw uit de hut!' riep Linde in paniek.

Meteen rende Arend weg. De notaris kwam naar buiten met een zaklamp in zijn hand.

'Liggen, vlug!' beval Wolf.

Ze lieten zich alle drie vallen. De lichtbundel schoof langs de afsluiting, maar de notaris zag hen niet. Arend was al terug en sleepte het lange, dikke touw achter zich aan, terwijl hij op zijn buik tot bij de afsluiting sloop. Terwijl de notaris aan de andere kant de afsluiting afspeurde, richtte Arend zich half op en gooide het touw over de omheining, terwijl hij het uiteinde stevig vasthield.

'Zoeken, Bran!'

Ze konden de woorden van Devreeke duidelijk verstaan, al waren ze minstens honderd meter van de villa verwijderd. Ze zagen hoe de

notaris de dobermann losmaakte.

'Klimmen, Linde, vlug!'

Linde sprong op, greep het touw en klom als een aap bliksemsnel naar boven. De drie jongens hielden het andere eind stevig vast. De hond kwam ondertussen met sneltreinvaart op hen af. Net voor hij de afsluiting bereikte, was Linde boven. Ze rolde over de rand van de omheining en sprong met een flinke zwaai naar beneden. Arend trok het touw naar zich toe, net voor de dobermann het uiteinde te pakken kreeg. Op handen en voeten kropen de bendeleden vliegensvlug het kreupelhout in. De hond bleef staan blaffen op de plek waar Linde even tevoren nog had gelegen.

Ze zaten, nog nahijgend, al in de schuilhut toen de notaris bij Bran aankwam en hem op de rug klopte.

'Rustig maar, Bran. Goed gewerkt. Het zal wel een konijntje geweest zijn.'

Hij lijnde de hond aan, die nog wat onwillig bleef snuffelen, en trok hem mee naar de villa, waar even later het licht uitging. De bendeleden haalden opgelucht adem.

10 Overplaatsing

De journalist van De Galm, het plaatselijke huis-aan-huisblad, had zijn best gedaan. Dat was eraan te merken. De hele voorpagina had hij eraan gewijd. Bovenaan stond een levensgrote foto van het golfterrein met de molshopen. Daarnaast een archieffoto van de notaris, duidelijk in betere dagen gemaakt. Hij had zelfs geweigerd de journalist te ontvangen, laat staan dat hij een foto had laten maken. Wie wel uitbundig zijn verhaal had gedaan, was de burgemeester. Die had in geuren en kleuren verteld wat er die dag allemaal gebeurd was in de villa. Natuurlijk zou hij een onderzoek laten instellen, maar op de een of andere manier kon je tussen de regels door lezen dat hij om het gebeurde eigenlijk vreselijk moest lachen.

Flor vouwde De Galm dicht en keek Linde aan.

'Daar heeft de bende van de mol zeker niets mee te maken?' vroeg hij.

'Waarmee?' antwoordde Linde met haar onschuldigste stemmetje.

'Een golfterrein vol molshopen. Het hele dorp spreekt erover.'

Els schoof haar kruiswoordraadsel opzij, ging naast haar man zitten en las op haar beurt het hoofdartikel van De Galm.

'Hemeltje', zei ze. 'En jij denkt dat Linde...?'

'Ik heb zo mijn vermoedens en het zou me heel sterk verwonderen als die niet klopten. Nietwaar, Linde?'

Het meisje draaide wat ongemakkelijk rond op haar stoel en glimlachte naar haar papa.

'Ik hoop voor jullie dat hij het nooit ontdekt. Die notaris is geen

klein mannetje, hoor. Hij deinst nergens voor terug.'

'Hij zal die kinderen toch niets...', probeerde Els.

'Hij gaat over lijken. Hij konkelfoest met politici en mensen met geld. Hij denkt dat hij almachtig is. Misschien is hij dat ook wel.'

'Wat bedoel je?' vroeg Els geschrokken.

'Ik kreeg vanmiddag een telefoontje van het hoofdbestuur in de stad. Er is daar voor mij een bevel tot overplaatsing aangekomen. Volgende maand moeten we hier weg. Ik ben er zeker van dat hij daarachter zit.

'Hier weg? Neen', riep Linde. 'En de bende dan? En de Tikkebossen?'

'Overgeplaatst? Maar schat, we wonen hier pas', zei Els ongerust.

'Toch is het zo; het staat zwart op wit. Vanaf volgende maand werk ik niet langer in buitendienst. Ik moet op kantoor zitten en de cijfers over het bosbeheer opschrijven en bij elkaar tellen. Zie je mij al zitten?'

'Dat kan toch niet, schat. Jij niet meer buiten in de bossen. Daar ga je toch aan kapot. Dat mag niet. Dat kan niet. Ga daar met je baas over praten. Die weet toch ook wel dat zo'n kantoorbaantje niets voor jou is.'

'Dat doe ik zeker. Ik heb volgende week al een afspraak met hem. Hij vond het ook verschrikkelijk. Maar hij zei me aan de telefoon al dat ik maar niet te veel moest hopen. Het bevel kwam van heel hoog op het ministerie. Onze notaris is machtiger dan wij vermoeden.'

'Maar waarom? Jij hebt hem toch nooit iets in de weg gelegd?'

'Dat weet ik nog zo niet. Ik heb een rapport opgemaakt over het belabberde wildbestand in het bos. En daarin heb ik aangeraden voor ten minste tien jaar geen jachtvergunning meer af te leveren voor de Tikkebossen, zodat het wild zich kan herstellen. Devreeke pachtte die jacht en ik ben er zeker van dat hij met zijn vriendjes het hele gebied heeft leeggeschoten. Ik ben hem dat ook gaan vertellen, maar dat zinde hem duidelijk niet. Vorige week nog heeft hij me gezegd dat hij me nog

wel zou krijgen. Het ziet er naar uit dat hij me nu te pakken heeft.'

'Papa, ik wil hier niet weg. Ik wil bij Ever, Arend en Wolf blijven. En ik wil na de vakantie hier naar school. We moeten iets doen, papa. Je laat je toch niet verplaatsen, hé?'

Flor trok zijn dochter dicht tegen hem aan en gaf haar een zoen.

'Ik doe mijn best, kindje. Maar ik kan je niets beloven. Notaris Devreeke kan zich hier blijkbaar alles veroorloven.'

'Hij slaat zelfs vrouwen', prevelde Linde.

'Wat zeg je nu?'

Flor ging rechtop zitten en keek Linde aan.

'Ja. In het bos sloeg hij een vrouw en toen stuurde hij zijn hond op haar af.'

'Hoe kom je daarbij?'

'We hebben het gezien vanuit onze schuilhut.'

'Nu fantaseer je toch maar wat, Linde?'

'Niet waar! We hebben het echt gezien. Wolf heeft er zelfs een foto van gemaakt.'

'Wat zeg je? Een foto? Waarom heb je me dat niet eerder verteld? Ik ben verantwoordelijk voor wat er in de Tikkebossen gebeurt. Ik had een proces-verbaal kunnen opstellen. Waar is die foto?'

'Dat is geheim.'

Linde klemde haar lippen stevig op elkaar.

'Linde, dit is belangrijk. Ik moet die foto hebben. Waar is die?'

'De bende... Op onze geheime plek...'

'Roep onmiddellijk de bende bij elkaar en overtuig ze ervan mij die foto te bezorgen. Je moet, Linde. Ik zie misschien een klein kansje dat we toch hier kunnen blijven. Misschien kunnen we met die foto wel een klacht indienen tegen de notaris. Ik ben zijn kuiperijen meer dan zat.'

'Wees toch voorzichtig, schat', waarschuwde Els, die al een hele tijd geen woord meer had gezegd. Haar gezicht stond bezorgd.

'Wees maar gerust', antwoordde Flor. 'Hij zal zijn spel niet lang meer spelen.'

'Zeker zijn golfspel niet', probeerde Linde ondeugend.

Flor schoot in de lach.

'Dus toch jullie, kleine schurkjes.'

11 Vermoord

Toen de burgemeester binnenkwam, zaten ze al met zijn zessen rond de keukentafel: Els en Flor aan de ene kant, de bende van de mol aan de andere. Midden op de tafel lag de foto.

'Goede morgen, burgemeester', zei Flor. 'Bedankt dat u zo snel gekomen bent. Ik denk dat het heel belangrijk is. Laat ik maar meteen met de deur in huis vallen: kent u deze vrouw?'

De burgemeester nam het kiekje in zijn linkerhand, viste met de rechter zijn bril uit zijn borstzakje, zette die op zijn neus en bestudeerde vervolgens de foto. Even leek hij te aarzelen. Een vlugge blik naar Flor. Onbegrijpend.

'Ja. Ik ken die vrouw... Waar heb je die foto vandaan?'

'Wie is het?'

'Het is Riet, de weduwe van Wout, uw voorganger. Maar... Maar ze woont in de stad. En die man... Dat lijkt wel... Dat kan toch niet. Dat is notaris Devreeke. Ik herken hem aan zijn postuur. Wie heeft die foto gemaakt?'

'Ik', zei Wolf, niet zonder trots.

'Wanneer?'

'Vorige week woensdag. In de Tikkebossen.'

'Was Riet hier vorige week in het dorp? Ik heb haar niet meer gezien sinds de begrafenis van Wout. Ze was kapot van verdriet en ze wilde met niemand meer spreken. Ze is zonder nog één woord te zeggen naar de stad vertrokken.'

De burgemeester was duidelijk de kluts kwijt. Opnieuw bekeek hij

de foto, alsof hij zijn ogen niet kon geloven, en zei dan:

'Maar wat deed de notaris daar?'

'Hij sloeg haar', zei Linde. 'We hebben het allevier gezien vanuit onze geheime schuilplaats. En Wolf heeft er een foto van gemaakt.'

'Oeioei. Ik krijg het er helemaal warm van. Wat moeten we hier nu mee doen?'

'Waar woont die Riet? Heb je haar adres?'

'Niet hier. Maar op het gemeentehuis moet ik het zo kunnen vinden. Wie verhuist, moet zijn nieuwe adres opgeven. Als je me even naar de dienst bevolking laat bellen, weet ik het zo. Maar ik ga niet mee naar haar toe, hoor. Ik steun jullie, maar laat mij er alsjeblieft buiten.'

Tien minuten later zaten de bendeleden achter in de jeep en Flor reed met hen naar de stad. Het regende. Toen ze na enig zoeken de straat hadden gevonden, schrok Flor. De notaris had hem in het eerste gesprek dat ze hadden toch toevertrouwd dat hij voor de vrouw van Wout een appartement betaalde in de stad. In de straat waar ze nu reden, stonden helemaal geen appartementsgebouwen. Eigenlijk was het een achterbuurt en de meeste huizen waren krotten. Flor parkeerde de jeep en met zijn vijven belden ze aan bij het huis van Riet.

Het duurde even voor de deur op een kier werd geopend. De bendeleden herkenden Riet onmiddellijk. Maar de vrouw zelf schrok van zoveel volk en duwde meteen de deur weer dicht. Flor belde weer aan en zei luid:

'Mevrouw, wij zouden even met u willen spreken. Ik ben de nieuwe boswachter van de Tikkebossen, de opvolger van uw man.'

Nu ging er een raampje open in de deur. Door de tralies heen keek Riet achterdochtig naar buiten.

'Wat willen jullie van mij? Laat me met rust. Ik heb al te veel meegemaakt. Ik heb geen tijd. Ik moet nog poetsen en boodschappen doen en eten maken en strijken en...'

'Mevrouw, ik denk dat dit heel belangrijk is. Ook voor u.'

'Laat me met rust. Ik weet niets. Ik wil nergens over spreken. Ga weg en vergeet mij.'

'Mevrouw, het gaat hierover!'

In een laatste poging trok Flor de foto uit zijn binnenzak en hield die voor de tralies. Riet keek er even naar. Sprakeloos. Dan sloot ze haar ogen, zuchtte diep en zei:

'Kom binnen, maar kijk niet naar de rommel.'

De woonkamer zag er armoedig uit. In de hoek stond een canapé die als bed dienst deed en in het kleine gietijzeren kacheltje in de hoek zat een barst. Het versleten gordijn was dichtgeschoven. Flor en de kinderen stapten naar binnen en bleven onbeholpen staan, want er was maar één stoel.

'Zo', zei Flor. 'Laat ik maar beginnen. Mag ik Riet zeggen? Ik weet dat je Riet heet. Ik ben Flor. Dit is mijn dochter Linde en dat zijn haar vrienden Wolf, Arend en Ever. Je zult zo wel begrijpen waarom ik hen heb meegebracht.'

Hij liet haar opnieuw de foto zien.

'Die heeft Wolf gemaakt, vorige week in de Tikkebossen. Dat wist je zeker niet? Kon je ook niet weten. Ze zaten met zijn vieren in een schuilhut en ze hebben gezien wat notaris Devreeke met je deed. Ik zou een klacht willen indienen tegen de notaris. Niet alleen hiervoor trouwens. Hij heeft nog meer op zijn kerfstok. Het enige wat we niet weten, is waarom hij je sloeg. Dat moet jij ons vertellen.'

Riet keek nog eens naar de foto, dan weer naar Flor en plots stroomden de tranen bij beekjes uit haar ogen. Ze stapte op Linde af, drukte het meisje aan haar borst en snikte:

'Arm kind, je hebt een moedige vader. Maar met moed vermag je niets tegen een schurk als notaris Devreeke. Mijn Wout was ook geen bangerik, maar hij heeft zijn moed met de dood moeten bekopen.'

'Kom, Riet', zei Flor. 'Dat was een jachtongeval. Daar kon niemand wat aan doen.'

Plots werd Riet fel. Met haar mouw veegde ze met een ruk de tranen uit haar ogen en snauwde:

'Een jachtongeval? Laat me niet lachen! Mijn man werd vermoord!'

'Rustig, Riet, ga even zitten', suste Flor. 'Ik begrijp dat dit pijnlijk is voor jou, maar Wout werd gedood door een verdwaalde kogel van een zondagsschutter. Daar kon toch niemand wat aan doen?'

'Een zondagsschutter? Devreeke is een heel goede schutter. Vooral vanop drie meter.'

'Riet, wees nu redelijk. Wout werd gedood tijdens een loerjacht op reeën. De notaris was in het gezelschap van vijf vrienden, onder wie enkele politici. Je gelooft toch niet dat Devreeke op zo'n moment je man met opzet zou neerschieten.'

'Die jachtpartij was 's morgens geweest. De notaris had net de buit verdeeld en de gasten uitgewuifd aan de rand van het bos, in gezelschap van mijn man. Ik heb ze zien wegrijden met hun dure wagens, want ik was net met mijn fiets onderweg naar Wout om hem een telegram te brengen. Het kwam van zijn baas en er stond in dat hij hem heel dringend moest opbellen. Ik ben meteen naar de Tikkebossen gereden. Net toen ik het bos binnenfietste, hoorde ik een schot. Dat maakte me niet meteen ongerust. Als Devreeke een geweer in zijn handen had, schoot hij op alles wat bewoog. Hij heeft zelfs een keer op zijn eigen hond geschoten, omdat hij dacht dat het een ree was. De dierenarts is drie uur bezig geweest om al de hagel uit zijn bil te pulken. Maar toen ik... dichterbij kwam...'

Weer werd het Riet te machtig. De bendeleden stonden bedremmeld in een hoekje te luisteren. Flor legde zijn arm om Riet heen en trachtte haar schokkende lijf te bedaren.

'Hij had hem vermoord!' schreeuwde ze plots. 'Zomaar, koelbloedig

neergeschoten. Toen hij mij zag, schrok hij natuurlijk. Verlamd bleef ik staan, schrijlings over mijn fiets. Ik kon geen woord uitbrengen, maar hij liep op me af, sleurde me van mijn fiets en schreeuwde dat het een jachtongeval was, een jachtongeval, hoor je. En als ik ooit iets anders durfde te beweren, zou hij mij ook neerschieten. Ik was doodsbang en deed wat hij zei. Toen de procureur kwam, draaide hij hem rond zijn vinger. Hij geloofde alles wat Devreeke zei, van de jachtpartij, van de verdwaalde kogel, van de politicus zonder jachtvergunning die niet in opspraak mocht komen. De procureur tekende de verklaring en betuigde mij zijn medeleven. En ik, ik durfde mijn mond niet opendoen. Ik zweeg, terwijl ik had willen schreeuwen dat Devreeke mijn man vermoord had. Maar ik zweeg en ik bleef zwijgen tot vandaag. En als jullie niet waren gekomen, dan had ik misschien wel voor altijd gezwegen.'

Ever stond te snotteren en Arend en Wolf verbeten hun tranen. Alleen Linde deed wat. Ze stapte op Riet toe en legde een hand op haar schouder. Riet keek haar aan.

'Hij heeft het lijk van Wout laten wegbrengen en de begrafenis geregeld. Dan heeft hij me in dit hok hier ondergebracht, een krot waar hij ooit bij een openbare verkoop mee is blijven zitten. En hij verbood me om nog ooit in de buurt van de Tikkebossen te komen. Maar begin deze maand werd het me te machtig. Wout was toen precies een half jaar dood. Ik nam de bus en stapte af bij het bos. Onderweg plukte ik bloemen en die legde ik op de plek waar Wout was vermoord. Het luchtte me op, want ik vond dat ik Wout had verraden door te zwijgen. Veertien dagen later keerde ik terug naar de Tikkebossen. Toen heeft Devreeke mij gezien en de rest weten jullie. Hij sloeg me en had me weer helemaal in zijn macht. Ik heb sindsdien alleen nog maar gehuild. Niemand op de hele wereld zou mij ooit geloven. Maar toen ik daarstraks jullie foto zag, wist ik dat ik misschien niet helemaal alleen sta. Voor het eerst sinds de dood van Wout zie ik weer een lichtpuntje.'

Een hele tijd was het stil. Flor keek voor zich uit en probeerde zijn gedachten te ordenen. Linde had de hand van Riet vastgepakt en streelde die. De jongens keken naar de grond en ademden hoorbaar. Het was Flor die de stilte verbrak.

'Riet,' zei hij, 'we willen je helpen. Devreeke is een nog grotere schurk dan ik dacht. Maar er is één ding dat ik nog niet begrijp. Als hij Wout vermoord heeft, moet hij daar toch een reden voor hebben gehad. Waarom moest Wout verdwijnen?'

'Hij had een reden, al weet ik niet precies hoe het in elkaar zit. Wout vertelde mij nooit zoveel over zijn werk. Maar een paar weken voor de moord kwam hij op een avond heel bezorgd thuis. Ik vroeg wat er scheelde, maar hij zei alleen maar dat hij iets ergs ontdekt had. Ik vroeg of ik hem kon helpen, maar hij schudde zijn hoofd. De hele avond zat Wout aan zijn schrijftafel. Toen we gingen slapen, gaf hij mij een dikke bruine enveloppe. Hij had ze dichtgeplakt en er dan nog een touwtje omheen gedaan. Hij zei: Riet, bewaar dit goed. Als er ooit iets met mij gebeurt, moet je dat openmaken. Ik vroeg hem wat er dan met hem kon gebeuren, maar hij schudde alleen maar zijn hoofd. Drie weken later was hij dood.'

'En... het pakje?' vroeg Wolf.

Riet richtte haar hoofd op en keek hem aan.

'De avond dat Wout vermoord is, heb ik er twee uur lang mee in mijn handen gezeten. Ik durfde het niet open te maken. Ik had die dag al zoveel moeten doorstaan. Ik kon niets meer hebben. Toen kreeg ik een ingeving, waar ik nu nog altijd blij om ben. Ik verpakte de enveloppe in een plastic zak en plakte die goed dicht. Met een zaklamp en een schop trok ik naar de Tikkebossen. Op de plek waar Wout gestorven is, heb ik het pakje begraven. Dat was niets te vroeg. De volgende morgen stond Devreeke aan mijn deur. Wout had nog papieren van hem, zei hij, en die had hij dringend nodig. Toen ik aarzelde om hem binnen te laten, duwde

hij me brutaal opzij en haalde de hele schrijftafel en alle kasten van Wout overhoop. Ik begreep dat hij het pakje zocht. Maar ik hield mijn mond. Na drie uur is hij vloekend naar buiten gelopen. Hij had niets gevonden. Ik durfde het pakje niet meer op te graven, tot ik begin deze maand toch weer naar de Tikkebossen trok. Maar toen ik voor het eerst weer op de plek stond waar Wout vermoord was, werd ik overmand door herinneringen en ik liep weer weg zonder iets op te graven. Toen ik veertien dagen later genoeg moed verzameld had om terug te keren, betrapte Devreeke mij. Ik raakte met moeite weer tot hier; zo was ik in de war. Ik zwoer mezelf om nooit meer een voet in de Tikkebossen te zetten.'

'En,' vroeg Flor toen ze zweeg, 'daar blijf je bij?'

Voor het eerst sinds maanden groeide er een glimlach op de lippen van Riet. Eerst moeizaam, heel voorzichtig, alsof de huid van haar wangen na zolang niet echt meer mee wilde. Maar dan plooide haar mooie gezicht helemaal open en ze zei:

'Sinds jullie hier zijn, is alles veranderd. Laten we naar de Tikkebossen gaan.'

12 De brief

Het was vroeg in de namiddag toen Flor de jeep vlak onder de schuilhut parkeerde. Het had opgehouden met regenen en een merel zong alsof hij de zon wilde uitdagen. Het had een gezin kunnen zijn dat uit de jeep stapte. Alleen de picknickmand ontbrak. In plaats daarvan haalde Flor een opvouwbaar schopje uit de koffer van de jeep en gaf het aan Wolf. Hij hielp Riet uitstappen en samen wandelden ze naar de plek waar zij een week geleden de bloemen had neergelegd.

'Weet je precies waar je het begraven hebt?' vroeg Flor.

Riet knikte.

'Als je een lijn trekt tussen deze twee bomen, ligt het precies in het midden', zei ze en tegelijk stapte ze de afstand af. 'Hier! Hier moet je graven. Het ligt niet dieper dan een halve meter.'

Wolf keek naar Flor. Die knikte. De jongen stak de schop in de grond, zette zijn voet erop en haalde een eerste hoopje aarde weg. Ever en Arend stonden vlak achter hem en hoopten dat zij straks ook zouden mogen graven. Linde stond tussen Riet en Flor in en keek gespannen toe hoe Wolf de put steeds dieper maakte.

'Daar zit het!'

Linde zag als eerste een hoek van het pakje. Ever en Arend hielden het niet langer uit. Ze lieten zich op hun knieën vallen en groeven de aarde verder weg met hun handen. De goed verpakte enveloppe was nu helemaal vrij. Ever nam ze uit de put en gaf ze aan Linde, die het op haar beurt aan Riet doorgaf.

Riet sloot haar ogen en drukte het pakje tegen haar borst. Ze dacht aan Wout die het haar had gegeven, maar nu huilde ze niet meer. Alsof ze voelde dat haar nu eindelijk recht zou worden gedaan.

'Hier, maak jij het maar open', zei ze tegen Flor.

Even aarzelde Flor, maar hij was zo nieuwsgierig dat hij het plakband al gauw begon los te peuteren. De bruine enveloppe kwam uit het broos geworden plastic tevoorschijn. Een vluchtige blik op Riet, die knikte. Flor scheurde de enveloppe open. De bendeleden verdrongen zich om alles goed te zien.

In de enveloppe zat een heel pak documenten: ambtelijke stukken, notarisaktes, ontvangstbewijzen, vergunningen, plannen en zo meer. Bovenop lag een handgeschreven brief. Flor gaf de brief aan Riet, die hem met haar warme stem voorlas.

Lieve Riet,

Het is niet makkelijk voor mij om je deze brief te schrijven. Als jij dit leest, zal ik wellicht dood zijn. Ik heb vandaag ernstige doodsbedreigingen ontvangen van niemand minder dan notaris Devreeke. Ik heb namelijk geheel bij toeval ontdekt dat hij voor tientallen miljoenen geknoeid heeft bij de verkoop van bossen en natuurgebieden. Ik heb overal bewijzen van en ik heb er, zoals het hoort, kopieën van overgemaakt aan mijn baas in de stad. Op één ding had ik niet gerekend. Ook daar heeft de notaris zijn vriendjes zitten. Die hebben hem meteen op de hoogte gebracht en dus is hij me vanmiddag komen bedreigen.

Maar ik laat me niet bedreigen, Riet. Daar ken jij me goed genoeg voor. Gelukkig heb ik de originelen van alle stukken zelf gehouden en die bezorg ik nu aan jou met deze brief, die jij pas na mijn dood zult lezen. Ik weet dat dit een vergiftigd geschenk is, want hij zal ook jou niet met rust laten. Zorg dus goed voor jezelf. Breng jezelf eerst in veiligheid en breng dan dit dossier in de openbaarheid, zodat er

toch nog gerechtigheid kan geschieden.

Lieve Riet, als ik dit avontuur met mijn leven moet bekopen – wat ik niet hoop – dan is dat zo. Ik weet te veel en die schurk van een notaris zal mij niet laten ontsnappen.

Weet, lieve Riet, dat ik heel veel van je hou. Ik wens je veel sterkte.

Je Wout.

Er drupten een paar tranen op de brief toen Riet de laatste woorden las. Het was doodstil. Alleen de merel zong nog altijd dapper verder, boven in zijn boom. Linde vroeg zich net af hoe het nu verder moest, toen notaris Devreeke plots uit het kreupelhout naar voor trad. In zijn linkerhand hield hij Bran aan de lijn, in de rechter wiegde een revolver zachtjes heen en weer.

'Zo, het hele gezelschap bij elkaar. Handjes omhoog maar en geen grapjes. Zo te zien kom ik net op tijd. Geef dat pakje maar hier, lieve dame. Ik moet je feliciteren dat je het zo lang verborgen hebt kunnen houden. Ik moet toegeven dat ik er pas vorige week aan heb gedacht dat je het wel eens hier verstopt zou kunnen hebben. Ik ben zelfs al eens komen graven, maar blijkbaar zocht ik op de verkeerde plek. Maar je ziet: de aanhouder wint. En nu hoef ik zelfs niet eens mijn handen vuil te maken.'

Flor knarsetandde. Wat stom dat ze niet beter hadden uitgekeken. Hij was vooral bang voor de kinderen en voor Riet.

'OK, Devreeke, hier heb je je pakje. Je hebt gewonnen. Maar durf geen haar te krenken van deze kinderen of van Riet, want dan vil ik je levend.'

De notaris liet de dobermann los en stak zijn hand uit om het pakje

aan te nemen. De hond, blij met zijn plotse vrijheid, schoot naar voren, zijn bek wijd open, zijn blikkerende tanden bloot. Hij vloog recht op Linde af.

'Hou die hond bij!' kreet Flor.

'Bran, kom hier!'

Toen gebeurde alles tegelijk en bliksemsnel. Terwijl Bran Linde naar de keel vloog, liet Flor het pakje vallen. Devreeke deed twee stappen naar voren om het op te rapen. Linde stak intussen zonder na te denken haar vuist recht voor zich uit, zodat haar arm tot aan haar elleboog in de muil van de hond verdween. Daar greep ze het achterste van zijn tong beet en terwijl het beest zijn tanden al in haar vlees zette, draaide zij zijn tong om en om, zo ver ze kon. Bran huilde van de onverwachte pijn en liet los. Jankend liep hij weg, het bos in, zijn staart tussen zijn poten.

Intussen bukte Devreeke zich om het pakje op te rapen. Ever, die vlakbij hem stond, stootte zijn zware knie met volle kracht tegen de neus van de notaris. Tegelijk zwaaide Wolf de schop, die hij nog steeds in zijn handen had, door de lucht, zodat ze met een klank van roestig metaal op het achterhoofd van de notaris terechtkwam. Devreeke zeeg neer en Arend schopte vlug de revolver uit zijn handen.

Flor en Riet stonden erbij als van de hand gods geslagen. Linde raapte het pakje op en Arend zocht in de jeep naar een stuk touw om er Devreeke mee vast te binden. Wolf, die het dichtst bij de Tikkebossen woonde, liep zo snel hij kon naar huis om de politie te bellen. Daar begrepen ze van zijn verwarde verhaal alleen maar dat ze gauw moesten komen. En dat deden ze. Devreeke werd geboeid en ingerekend, net toen hij weer bij zijn positieven kwam.

De rest van de namiddag brachten Flor en Riet op het politiebureau door. De bendeleden mochten na een vluchtig verhoor naar huis. Alleen Linde, die toch nog lelijk door Bran was gebeten, en Wolf, die zich aan de schop had gekwetst, werden door Els opgehaald en naar het ziekenhuis

gereden. Daar werden hun wonden verzorgd en kregen ze allebei een inenting tegen de klem.

'Laat je broek maar zakken voor een spuitje', zei de verpleegster.

'Zo,' zei Linde tegen Wolf terwijl ze haar jeans openritste, 'dan krijg je mijn blote kont uiteindelijk toch nog te zien.'

Wolf kleurde rood tot achter zijn oren.

13 Het Mollenveld

'Moet je horen', zei Arend. Hij vouwde De Galm open en las het bericht voor aan de bendeleden.

JACHTONGEVAL TIKKEBOSSEN WAS MOORD

TIKKEBOSSEN – donderdag (Eigen berichtgeving) – Gisteren werd in de Tikkebossen notaris D. uit V. aangehouden. Hij wordt verdacht van moord op boswachter Wout G., die een half jaar geleden ter plaatse gedood werd door een kogel. Tot nog toe werd aangenomen dat het om een jachtongeval ging.

Een half jaar oud jachtongeval in de Tikkebossen te V. heeft gisteren een onverwachte ontknoping gekregen. Geduldig onderzoek van de nieuwe boswachter Flor S. en van de weduwe van Wout G. brachten aan het licht dat het niet om een jachtongeval, maar om moord ging. De dader zou notaris D. zijn uit hetzelfde dorp. Hij was ter plaatse een bekende, zij het niet zo geliefde figuur.

Over het motief voor de moord bestaat nog geen duidelijkheid. Wel zijn er aanwijzingen dat de ongelukkige boswachter op het spoor zou zijn gekomen van financiële onregelmatigheden van de notaris, die met staatsgelden zou gesjoemeld hebben om zichzelf te verrijken. In verband met deze verdenking is een dossier met bewijsstukken gevonden, dat echter nog verder door deskundigen wordt onderzocht. Verwacht wordt dat de notaris, eenmaal geconfronteerd met deze bewijzen, snel tot bekentenissen zal overgaan.

Heel bijzonder is toch wel de rol die een viertal kinderen in deze zaak hebben gespeeld. Zij slaagden erin een foto te maken van D. op het moment dat hij de weduwe G. bedreigde. De kinderen zouden zich ook als helden gedragen hebben bij de overmeestering van de notaris. (pv)

'Dat zijn wij', glunderde Ever.

Linde glimlachte en Wolf knikte langzaam. Waren ze nu echt helden? Arend keek door het raampje van de schuilhut naar de villa van

de notaris. De luiken waren dicht. Zelfs Thomas, die op dat uur anders altijd in de tuin werkte, was niet te zien.

'Bij de bakker zegden ze vanmorgen dat ze gaat verhuizen', zei Linde.

Wolf haalde zijn schouders op.

'Daar zal niemand om treuren. Het zal haar leren.'

'Zij kan er toch ook niets aan doen dat haar man een moord heeft gepleegd', sputterde Linde tegen.

'Je hebt zelf nog verteld met wat voor een air ze door het dorp liep. Een beetje minder had ook wel gekund.'

'Hoe gaat het nu met Riet?' vroeg Ever.

'Ze woont voorlopig bij ons op de logeerkamer', zei Linde. 'Maar nu de notaris weg is, wil ze weer in het dorp komen wonen. Papa gaat uitkijken naar een huis voor haar. En ik heb nog nieuws: papa mag blijven!'

'Hoezo? Moest hij dan weg?' vroeg Wolf onthutst.

'Heb ik jullie dat nog niet verteld? Er is ook zoveel gebeurd de laatste dagen. Hij had een brief gekregen dat hij werd overgeplaatst naar de stad. Stel je voor: om er op een kantoor te gaan zitten. En weet je wie daarvoor gezorgd had?'

'Devreeke toch niet?' probeerde Arend.

'Precies. Omdat hij van papa zijn jachtvergunning niet kreeg. Maar gisteravond belde zijn baas dat hij die brief rustig mocht weggooien. Devreeke had hem via een politicus gedwongen om papa te verplaatsen. Maar nu hij hoorde dat de notaris was aangehouden, had hij die man opgebeld en hem de huid volgescholden. Hij moest zijn vriendjes maar wat beter kiezen, zei hij. En tegenover papa heeft hij zich verontschuldigd. Tof hé, wij blijven.'

'Ik vind dat we dit moeten vieren', zei Wolf.

'Niet alleen dit', antwoordde Arend. 'We hebben veel meer te

vieren. De bende van de mol is gewoon de beste!'

Ever en Linde juichten hem toe. Wolf maakte intussen het geheime koffertje open en haalde er het laatste flesje bier uit. Hij trok het open, dronk zelf een slok en gaf het toen door aan Linde die naast hem zat. Ook zij dronk en gaf het flesje door aan Ever en die weer aan Arend.

Het schemerde al toen ze uit de boom klommen.

'Laten we nog een avondwandeling maken door het bos', stelde Arend voor.

Zo stapten ze zwijgend naast elkaar, hand in hand, door de Tikkebossen. Een late merel zong en ze zagen een konijn over de weg flitsen. Plots, aan een open plek die op een wei uitgaf, bleef Linde staan als was ze getroffen door de bliksem.

'Kijk daar,' siste ze, 'een ree met jong.'

De vier bendeleden keken doodstil naar een reegeit, die op nauwelijks dertig meter van hen haar jong zoogde. Het dier had hen ongetwijfeld noch gezien, noch gehoord. Ze durfden zich niet te verroeren. Wat hen betrof, mocht het blijven duren. Ze hielden elkaars handen vast en nog nooit hadden ze zich zo dicht bij elkaar gevoeld. Ze waren leden van de bende van de mol en ze zouden voor elkaar door het vuur gaan.

Toen de ree dan toch in het kreupelhout verdween, stapten ze samen verder, dicht tegen elkaar. Het was al bijna helemaal donker toen ze aan de rand van het bos kwamen en de Brakke Wei zagen liggen. Een nachtegaal zong een loflied op de bende. Samen keken ze naar de plek waar de eik had gestaan, waar hun hol had gelegen.

'Hier is alles begonnen', zei Linde.

'Je zou het haast niet herkennen', mijmerde Wolf.

'Nee, je herkent het niet meer', zei Ever peinzend.

'Het is de Brakke Wei ook niet meer', vond Arend. 'Laten we het een nieuwe naam geven.'

Even dachten ze alle vier na.
'We noemen het... het Mollenveld', proestte Linde plots.
'Precies, dat is het: het Mollenveld', lachten de andere bendeleden.
En lachend stapten ze arm in arm naar huis.

Alle boeken van Willy Schuyesmans

Alle met ePUB gemerkte boeken zijn als e-boek verkrijgbaar op www.schuyesmans.be.

De zilverrug ePUB

Averbode-Altiora, 1988.

De huilers ePUB

Averbode-Altiora, 1989.

Tand om Tand ePUB

Averbode-Altiora, 1990, 1999.

Braam ePUB

Averbode-Altiora, 1992. / ShopMyBook, 2007.

De winter van de Belgica ePUB

Averbode-Altiora, 1993 /Davidsfonds, 2005.

De bende van de mol ePUB

Averbode-Altiora, 1994, 2001.

Morgen dood ik een leeuw

Kok Educatief, 1996. - Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Ariadne ePUB

Averbode-Altiora, 1994, 1996.

Stilstaan ePUB

Averbode-Altiora,1995. - Davidsfonds, 2004.

Adieu Benjamin

Duitse vert. Stilstaan – Ars Edition, 1997. – ProBusiness, 2005.

Brand in de Tikkebossen ePUB

Averbode-Altiora, 1997.

Jan zegt nooit wat

Kok Educatief, 1998.

Middernachtzonde ePUB

Averbode,Altiora, 2001.

De ogen van de tiran ePUB

Averbode-Altiora, 2002.

Kwikloks

Averbode-Altiora, 2002.

Antigone's keuze ePUB

Davidsfonds, 2003.

Arm en rijk

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Dian Fossey: Mama Gorilla

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Mayan en Mallerik

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

De grote ontgoocheling

Die Keure Kameleonbieb, 2011.

Hoerenjong ePUB

Eigen beheer, 2013.